

organitzar i donar continuïtat a la

VAGA GENERAL

nº 30-31 - juny/juliol 2002- donatiu 2,00 euros

Editorial i bloc central:

Organitzar i donar continuïtat a la Vaga general. Coordinar i fer convergir les lluites existents (Balanç 1r de maig Autobusos BCN, Llei de Qualitat, Jornalers, Telemàrketing, Escoles d'Adults) pàg 3,10-15

Política:

Contra la reforma de la llei de partits pàg4-6

El feixisme a casa. Immigrants pàg 6-8
Moviment okupa. Can Masdéu pàg 8-9

Del Fòrum Social de Madrid a Sevilla:
Argentina, Xarxa Sindical Internacional,
Empresa Euzkadi de Mèxico... pàg 16-21

Per coherència de classe pàg 22-25
Liberalització del mercat energètic pàg 26-27
Internacional: Jenin és Srebrenica pàg 27-28

Suplement: França

LA NOSTRA CRÍTICA RECOMANA...

Berlin is in Germany

L'any 2000 un home surt de la presó on ha passat els darrers onze anys: ha vist la caiguda del mur de Berlín per la TV. Al sortir li retornen els seus objectes: un carnet d'identitat, un permís de conduir i la cartera amb diners, tot de la RDA. Però la RDA ja no existeix.

En un temps que veiem emigrats que cerquen lloc en un món que els és desconegut i aliè el director de cinema Hannes Stöhr fa el retrat d'un home que busca el seu lloc a casa seva, una casa que no reconeix i que es mira de vegades amb ulls de nen que està descobrint coses noves, i d'altres amb ulls desesperats d'adult impotent. Algú en diu cinema social, fets reals amb personatges de ficció sobre els desheretats del postcomunisme. No us espanteu: té un plantejament optimista, i les emocions passen davant la política. O potser sí que us hauríeu d'espantar.

Pareu atenció a la música cubana de la pel·lícula: música feta a Alemanya pel primer grup cubà de Berlín Est, Sonido Tres.

Grafitis a les parets argentines

En Argentina tenemos los mejores legisladores...que el dinero puede comprar
 Basta ya de realidades, queremos promesas
 La patria dejará de ser colonia o moriremos todos perfumados
 La deuda que le estoy dejando al país no es externa, es eterna (Menem)
 Algunos nacen con suerte, otros en Argentina
 Estaremos siempre al lado del gobierno, porque si vamos adelante nos coge (jode) y si vamos detrás nos caga
 No se tome la vida tan seriamente: igual no va a salir vivo de ella
 Prohibido robar, el gobierno no admite competencia
 Las inundaciones no se producen porque los ríos crecen, sino porque el país se hunde

No als vaixells de guerra. Hi ha millors coses per veure

circula per la web

El Fantasma de Franco:

Va Franco y resucita, y se encuentra con un vigilante del Valle de los Caídos: Pero, ¿cómo es posible?, pregunta estupefacto el vigilante.

- ¡Deje de extrañarse y dígame!, ¿quién manda en España?
- Mandan los suyos. Mire: de presidente, Aznar...
- ¡Buen periodista Manuel Aznar Zubigaray! Escribió "Historia Militar de la Guerra en España".
- ¡No! El nieto del periodista.
- ¿Quién es el portavoz del Gobierno?
- Pío Cabanillas.
- ¡Muy inteligente! ¡Sí señor! ¡Cabanillas Gallas! ¡Mi ministro de Información!
- No, el hijo.
- ¿Quién está de embajador en Marruecos?
- Arias Salgado
- ¡Bien! Mi otro ministro de Información y Turismo, Gabriel Arias Salgado.
- ¡No! El hijo.
- ¿Cómo van las relaciones con los marroquíes?
- Hay algunos problemas con la inmigración, pero el Gobierno ha encargado a Fernández Miranda de esos asuntos.
- ¡Hombre! ¡Torcuato! ¡Muy acertado para el cargo!
- ¡No, no, no.! El hijo, Enrique.
- ¿Y en Vascongadas y Cataluña cómo van las cosas?
- Ahora las regiones se llaman autonomías y el ministro que las coordina es Jesús Posada.
- ¡Posada Cacho ! Mi fiel gobernador civil de Soria.
- ¡No! El hijo. Y Oreja es el representante del partido del Gobierno en Vascongadas.
- ¡Hombre, mi fiel Marcelino!
- No, el sobrino.
- ¿En Justicia quién está?
- Hay uno nuevo, no me acuerdo cómo se llama, pero antes estaba Mariscal de Gante.
- ¡Bien! Mi director general de Régimen Jurídico de la Prensa, Jaime Mariscal de Gante.
- ¡No, tampoco! La hija, Margarita.
- Y en la Puerta del Sol, en la sede de Gobernación, ¿quién está?
- Un buen amigo de los socialistas, Ruíz.
- ¿Pero cómo mi portavoz, Víctor Ruíz Albéniz, va a ser amigo de los socialistas?
- ¡No! Es el nieto, Alberto Ruíz Gallardón.
- Y en Galicia, dime: ¿quién está en mi Galicia natal?
- Fraga.
- ¿El nieto?
- No... ¡el de siempre!"

El cop de decret del consell de ministres del 25 aprovant les últimes reformes de l'atur ens obliga més que mai a volcar-nos en la preparació de la vaga del 20 de juny, més enllà de les crítiques –del tot necessàries– a la manera que les direccions de CCOO i UGT han actuat durant aquest temps. El moviment obrer i popular el 20 de juny ha de clavar un cop fort als plans del Govern.

El PP al Govern s'ha tret definitivament la careta i apareix el Govern de la patronal franquista que sempre ha estat: ofensiva centralista i llei de partits, augment de la repressió, atac frontal als treballadors, ofensiva ideològica contra l'ensenyament públic (LOU, Llei de Qualitat, FP,...) i cops de decret. A dos anys del final del seu govern, Aznar vol deixar-ho tot lligat i ben lligat per no tenir sorpreses ni xocs importants en la recta final cap a les següents eleccions.

El període de pactes i concertació que van presidir el primer govern del PP per contrarrestar la seva debilitat relativa, a canvi de les prevendes sucoses que van rebre les cúpules sindicals, es va prolongar en el segon govern al calor de "l'Espanya va bien" sobre la base de la flexibilització i les privatitzacions. Un model de relació govern-sindicats que a molts companys –inclòs Gutiérrez, exsecretari general de CCOO– van portar-los a dir que era "com el del PSOE", i que res o ben poca cosa tenia a veure amb el neoliberalisme i el thatcherisme. Hem repetit una vegada i una altra que tot i ser les mateixes polítiques, els rerafons socials de PSOE i PP no eren iguals, i que tampoc Thatcher va ser només la *dama de ferro*, la de l'última època, sinó que va tenir-ne una primera en què la relació amb les burocràcies sindicals, estava presidida per la concertació, fins que la situació econòmica per una banda i la seva fortalesa de l'altra, van dur-la a colpejar amb mà de ferro els que fins aleshores menjaven de la seva mà.

Perquè ens trobem en el moment més dur i s'hi arriba amb una crisi econòmica ascendent, creix el sentiment de treballadors i joves que se li ha de

parar els peus: primer van ser els immigrants, es va aturar el PP a les eleccions basques, després les mobilitzacions contra la LOU, contra el PHN, contra-cimera de Barcelona, mobilitzacions per Palestina, Foro de Madrid, també creixen les vagues i la seva combativitat ... i el referent de la vaga general italiana és ben present.

El cop decret del Govern no deixa marge a les direccions sindicals i els obliga a jugar-se-la a la vaga, encara que corrin el perill que la mobilització els desbordi com ha passat en les darreres ocasions que hem citat.

La vaga es fa a la vigília de la darrera cimera de presidència europea. I hi ha una relació directa. La política de desmantellament de la protecció social dels treballadors s'està impulsant de manera permanent des dels organismes i cimera de la UE (Barcelona n'ha estat un exemple). Així doncs, cal derrotar el Govern de la patronal espanyola, cal derrotar els plans de la UE.

Assegurar la vaga i donar-li continuïtat exigeix organització. Una organització que arrenqui de les bases, a les assemblees de treballadors, que organitzi a les localitats comitès unitaris que preparin la mobilització, coordinin a quina empresa s'ha d'anar amb piquets pel grau d'eventualitat, a quina

encara no s'hi ha realitzat assemblees... per imbricar les lluites parcials o sectorials que hi puguin estar havent, com la de telemàrqueting que ara s'enfronta a acomiadaments, la d'autobusos de Barcelona, les escoles d'adults,... l'esforç per incorporar la defensa de les llibertats democràtiques que es qüestionen amb la reforma de la Llei de Partits... són una necessitat si volem que la vaga general sigui de tots i començar a discutir i exigir un pla que doni continuïtat a la lluita. Que aquesta vaga sigui un èxit i no es converteixi en punt final en lloc de punt inicial per parar-li els peus al govern d'Aznar! És feina de tots!

Que aquesta vaga sigui un èxit i no es converteixi en el punt final enlloc de punt inicial per parar-li els peus al govern d'Aznar!

És feina de tots!

En defensa de les llibertats democràtiques!

Contra la reforma de la llei de partits i la il·legalització de Batasuna!

En les darreres setmanes s'ha intentat organitzar la resposta a una reforma que com dèiem en LI anteriors, representa l'atac més seriós a les llibertats democràtiques des de la transició. Igualment, la il·legalització de Batasuna ha estat denunciada no només per les formacions basques sinó fins i tot per bisbes ; malgrat això, les centrals sindicals i molts dels partits d'esquerra segueixen sense fer seu el necessari impuls de la mobilització. Aquesta ja té cites a Galícia, Bilbo i Barcelona durant aquest mes. Creiem que aquest hauria hagut de ser un dels eixos de la vaga general convocada. No ha estat així i la divisió dels treballadors a Euskadi tornarà a aprofundir-se amb les convocatòries separades del 19 i 20 de juny, essent una de les diferències aquesta reforma antidemocràtica. Esperem des d'aquí que pel que fa a les mobilitzacions convocades les acabin impulsant aquelles formacions que en les seves declaracions s'han posicionat contràries a la reforma. El contrari és facilitar al govern del PP que segueixi enfortint-se a cop de decret i d'il·legalitzacions. Publiquem extractes de la recollida de signatures amb què ha arrencat la campanya a Catalunya, amb les adhesions existents fins la darrera publicació a la premsa el passat 29/5/02.

En uns moments en els quals, des del govern del Partit Popular i amb el suport del PSOE, s'anuncia a tort i a dret la reforma de la llei de partits polítics, amb l'objectiu de portar a terme la il·legalització de la formació basca Batasuna, les formacions polítiques, entitats i persones dels Països Catalans que signem més avall ens hi volem pronunciar, perquè el considerem molt greu i perquè implica unes conseqüències de difícil previsió, tant pel que fa a una evolució positiva del conflicte amb Euskal Herria, com per mantenir una situació de normalitat democràtica a l'Estat espanyol.

És per això que manifestem el següent:

1.- Aquesta reforma suposa una retallada substancial del ja deficitari règim de llibertats democràtiques a l'Estat espanyol quant a les llibertats nacionals dels diferents pobles sense estat que el conformen i a la garantia dels interessos dels sectors populars.

2.- La reforma de la llei i la il·legalització de Batasuna creen un instrument legal i obren un precedent que hipoteca seriosament les possibilitats de desenvolupament democràtic de qualsevol projecte polític, nacional o social que surti de l'escanyolit marc previst per la Constitució.

3.- És contradictori il·legalitzar una formació política amb la finalitat anunciada de fer front a la violència política. Amb més motiu si es té en compte que la il·legalització de Batasuna deixa fora de la llei desenes de milers de bascos i basques, que senten els seus interessos polítics representats per aquesta formació política.

4.- La solució del conflicte amb Euskal Herria no passa per retallar les llibertats democràtiques a l'Estat espanyol sinó, ben al contrari, pel respecte a la voluntat popular lliurement expressada per la societat basca. En aquest sentit, l'única reforma legal que cal fer és la inclusió del dret a la lliure autodeterminació de les diferents nacionalitats que conformen l'Estat espanyol.

És per tot això que ens oposem fermament a l'esmentada reforma de la llei de partits polítics, que valorem com a profundament antide-mocràtica i un acte de prepotència política. Entenem que les úniques reformes admissibles són les que aprofundeixen en la democràcia.

També ens mostrem totalment contraris i contràries a la il·legalització de Batasuna; i proclamem que l'ús de la repressió com a fórmula deresolució dels conflictes -siguin de caràcter nacional o social- no és admissible en un país que s'anomena democràtic i de dret.

Organitzacions i col·lectius

CIEMEN – Sodepau- Col·lectiu Ronda. Advocats- JERC: Eixample- - Associació Cultural L'Auca. Torredembarra - Secció local de Sants-Montjuïc d'Esquerra Republicana de Catalunya- . Secció local de Sants-Montjuïc d'Esquerra Republicana de Catalunya- Associació Catalana d'Exbrigadistes de Nicaragua- - Estat Català - PSAN - CCSI - Endavant. CEPC, La Plana- Maulets La Plana- - Ateneu Independentista de Ponent - Casal Independentista Manel Viusà - Casal Independentista La Forca - Revista Succedani-L'Espri - Col·lectiu a les Trinx. Balaguer- Independentista d'Ateneu Ponent AIP- Casal Català de la Vall del Ges- CGT. Reus. Baix Camp - - Lluita Internacionalista (LI)- Maulets. Assemblea de l'Horta i Assemblea de la Costera- Partit Comunista del Poble de Catalunya- CEPC. València- Associació Juvenil la Sopa de Pedres - Intersindical-CSC- ADAI - Aixec Comunista per la Independència - Les Dones del Sac – Alternativa Estel - Esquerra Valenciana - Maulets - Col·lectiu Cultural Cap. Pont. Lleida- Alternativa de l'Esquerra Independentista (AEI) Ponent - Associació Cultural La Barraqueta. Bcn - Ateneu Popular Octubre. Bcn - Ateneu X. Vilafranca del Penedès – Can Pingàs. Terrassa - Centre Social de la Vila. Martorell - Centre Social Ocupat Can Cellerot.Vilafranca - Assamblea de Joves de Gràcia. Bcn - Acció Autònoma. Terrassa – Associació Cultural Rosa de Foc. Bcn - Casal Popular La Turba. Valls- Moviment de Defensa de la Terra - Llibreria Els Nou Rals. Viladecans- Poble Insurgent. Revista - Illa Crua. Revista –Kale Gorria. Països Catalans - Entre Pobles

Alguns dels centenars de signants a títol individual són: - Lluís Maria Xirinacs - Salvador Cardús. Sociòleg. UAB - Humbert Roma. Associació Periodistes - Ferran Espada. Director El Punt. Tarragona - Ignasi Riera. Escriptor - Josep Antoni Vilalta i Coletes. Regidor de la CUP a l'Ajuntament de Torà - Jordi Llauredor i Senar. Regidor per la CUP de l'Ajuntament de Biosca - Gabriela Serra. Membre d'Entre Pobles- - Jordi Canal i Puig. Regidor de CDC a l'Ajuntament de Sallent - Ramon Nonell i Torrent. Regidor de Tordera. ind.PSC – Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, senadors i membres de la Permanent Nacional del partit- Diputat d'ERC al parlament espanyol - Miquel Mayol i Raynal. Eurodiputat d'ERC - Jordi Portabella i Calvete. Regidor ajuntament de Barcelona. Permanent nacional ERC ...

Introduiu-vos-la

Senyor José María Aznar, Senyor President,

Aquesta carta havia de ser un humil tribut d'homenatge en el Vostre –nostre si m'ho permeteu- 6è aniversari de plàcid govern, que potser a la fi no hagués considerat prou digne ni tan sols d'enviar-vos-el. Però de sobte, tot llegint amb plaer el Vostre Projecte de Llei de Partits m'ha assaltat una ombra de dubte, quasi de temor, i m'ha semblat un deure inexcusable advertir-vos-en.

No us demano que per una vegada penseu en Vós, President, sinó que us suplico que féu un exercici de constitucional patriotisme i us pareu a reflexionar un moment. Ara imagineu que, President, a punt de culminar la Vostra Presidència –en diria Regnat però em continc a desgrat meu per no crear un conflicte amb el Borbó en qüestió- gloriosa i triomfant sobre tota l'Europa sencera. Ara, que és inqüestionable que heu posat al seu lloc de terroristes tots els qui gosen alçar la veu per contradir-vos. Ara quan ja tothom reconeix els mèrits de la llei que converteix els immigrants en mà d'obra sense la molèstia dels drets laborals. Ara quan esteu a punt per disciplinar i cristianitzar l'ensenyament de caritat encara no privatitzat. Ara que per fi teniu en les mans dels Vostres –nostres si m'ho permeteu- amics tot el poder financer. Ara, en plena història d'amor antiterrorista amb l'Emperador Bush. Ara que heu deixat Euskadi només pendent que els tancs hi implementin la pau definitiva. Ara que, amb un gest de genialitat sense parió, heu aconseguit eliminar els *vagos y maleantes* que ens xuclen la sang amb el pretext que estan aturats, i amb el mateix cop mascle crideu a l'ordre els sindicats que agiten el fantasma caducat d'una vaga general. Ara imagineu per un instant que per un excés de zel, Vós mateix us haguéssiu posat en perill.

Se m'ha acudit, com us deia, tot llegint la Llei de Partits (us imaginava amb tendresa escrivint-la posseït pel furor constitucional amb la vostra pròpia lletra damunt d'un tovalló a la Moncloa) on diu exactament això: "Un Estat de Dret avançat i exigent com el que gaudim, posa límits i estableix garanties i controls davant de qualsevol subjecte, per rellevant que sigui en l'estructura constitucional. Fins i tot es pot dir que com més relleu té el subjecte i la seva funció en el sistema, més interès té l'Estat de Dret en afinar el seu règim jurídic." Vós, adoneu-vos-en, sou el més rellevant dels subjectes –al marge del ja anomenat borbó en qüestió, que no compta perquè és irresponsable-. Imagineu-vos, deia, per un instant més encara que un Zola qualsevol alcés contra Vós una acusació aprofitant la Vostra –nostra si m'ho permeteu- mateixa Llei de Partits, com la que segueix, d'entre tants d'altres exemples possibles:

<<Us acuso de "col·laborar habitualment amb entitats que actuen de forma sistemàtica en concert amb una organització terrorista, amb entitats en els òrgans directius de les quals participin altres persones i entitats controlades per una organització terrorista, i entitats de qualsevol classe que fomentin, amparin, impulsin, justifiquin o recolzin el terrorisme o els terroristes", com ho són l'OTAN i l'ONU entre d'altres, i per mantenir relacions diplomàtiques amb l'Estat terrorista d'Israel.

Us acuso de "recolzar des de les institucions en què governeu, amb mesures econòmiques", entitats terroristes, entre altres motius per mantenir el conveni privilegiat d'intercanvi econòmic de la Unió Europea amb l'Estat terrorista d'Israel, contra, fins i tot, les resolucions del Parlament Europeu.

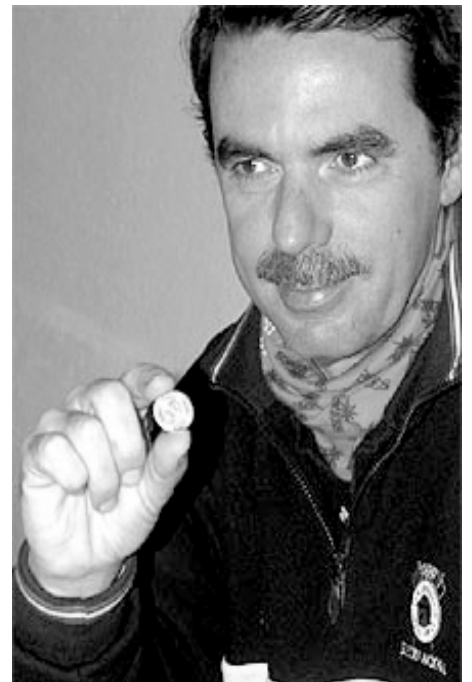
Us acuso de "promoure i participar en actes o acords que tinguin per objecte recompensar, homenatjar o distingir les accions terroristes o els qui les duen a terme", entre d'altres motius per haver estat l'amfitrió amatent del Ministre del Govern terrorista de l'Estat d'Israel Simon Peres a València, i haver enviat Piqué i Solana a retre vassallatge a Sharon en plena operació terrorista.

Us acuso de "proporcionar intencionalment per a la realització d'actes d'intimidació o coacció social vinculats al terrorisme", entre d'altres motius per vendre massivament armes a l'Estat terrorista d'Israel.

Us acuso de "donar suport exprés i tàcit al terrorisme, legitimant les accions terroristes per a la consecució de fins polítics al marge de les vies pacífiques i democràtiques, o exculpant i minimitzant el seu significat i la violació de drets fonamentals que comporta." Entre d'altres coses per contribuir a l'ocultació activa del genocidi perpetrat per l'Estat d'Israel sobre el poble palestí en conjunt i sobre Jenin en particular.

Us acuso de "complementar l'acció d'organitzacions terroristes per a la consecució dels fins que aquestes persegueixen, i de contribuir a multiplicar els efectes de la violència terrorista i de la por i la intimidació

(...)

(...)

generats per aquesta sobre les persones i sobre la col·lectivitat”, entre molts altres casos per haver segrestat i deportat a les ordres de Sharon 13 activistes palestins de la Nativitat de Betlem.>>

Sóc ben conscient, President, que la no-oposició del PSOE i companyia mai no aprofitaria coses com aquestes –de les quals Zola podria acusar-los ben bé– ni tampoc cap altra cosa, per provar de fer mal al Vostre –nostre si m’ho permeteu– projecte. Tampoc del poder judicial que exerceix sempre amb tanta r e s p o n s a b i l i t a t constitucional. Però és de Vós mateix, i del Vostre afany tan contrastat –amb orgull i quasi emoció em vénen a la memòria casos com els d’en Pepe Piqué o els sants negocis de Gescartera– per complir fins a l’extrem la legalitat que tinc por. Imagineu que en un altre arravatament de furor constitucional incontrolable il·legalitzeu el –Vostre sense discussió– pilar central del règim que és el PP, o el Vostre govern, o fins i tot, us il·legalitzéssiu Vós mateix. President, introduïu-vos-la, de savis com Vós és corregir, només cal que introduïu a la Vostra Llei una clausuleta immunitzant-vos Vós mateix –potser encara millor, si em permeteu un darrer agosarament, podria suggerir a Convergència, sempre fidel, que proposés d’introduir-la en el tràmit al Senat–.

Més val prevenir, President, i garantir així que res no enterbolirà la continuïtat d’aquests ja quasi 70 anys de pau en aquesta, ara constitucional, pàtria tan grande y tan libre.

Vostra, per sempre,

Tralla.

Premià de Mar (Barcelona)

El feixisme a casa

Amb el rerafons del creixement de l’extrema dreta a França i Holanda, la polèmica entorn la construcció d’una mesquita a Premià torna a posar sobre la taula els debats sobre la immigració i la democràcia. Fent una lectura totalment errònia dels resultats de les eleccions franceses, tant CiU com ERC i el PSC, han abordat el problema amb posicions obertament xenòfobes.

La mesquita de Premià

La manifestació del 25 de maig, encapçalada per Anglada, un personatge de reconeguda trajectòria feixista, va reunir un miler de veïns de Premià oposats a la construcció d’una mesquita al centre del poble. Com gairebé sempre, la policia només va actuar contra els joves d’Acció Antifeixista, que a més també foren agredits pel contundent servei de seguretat d’Anglada. El dirigent feixista va pactar el seu suport a la manifestació amb l’associació de veïns a canvi de la preparació d’una candidatura de la Plataforma per Catalunya per les properes eleccions municipals.

L’Ajuntament de Premià, governat en coalició pel PSC, ERC, i IC, havia autoritzat la construcció de la mesquita en un terreny comprat per la comunitat musulmana al centre de la ciutat. La comunitat havia optat per aquest terreny després que l’Ajuntament hagués clausurat el pis on es reunien, el passat mes de novembre. Ara l’Ajuntament es qüestiona retirar-los un permís, contra el que preveu la llei.

El tomb a la dreta del discurs polític

Els grans partits han abandonat la màscara del “políticament correcte” i ara fan discursos obertament racistes. Arrel dels fets de Premià, Artur Mas ha declarat que Catalunya assumeix “una part desproporcionada” dels immigrants

de l’Estat espanyol, i que cal una “actitud de fermesa davant la immigració”. CiU ha reiterat la petició que va fer al govern central en el conflicte de l’estiu: que expulsés tots els il·legals de Catalunya. D’altra banda, el PP no para de bombardejar amb la identificació immigració-inseguretat: diu que el 89% de presos preventius són immigrants, però el que no diu és quin percentatge de la població marginada, que veu negat els drets i els recursos més fonamentals és estrangera. A més, Rajoy està preparant un projecte per controlar la immigració a la UE, per presentar-lo a la cimera de Sevilla, que preveu entre d’altres coses la restricció de la cooperació amb els països que no controlin el flux d’immigrants.

Aquesta mena de discurs no és gaire sorprenent, venint de la dreta; el problema és que l’esquerra l’està assumint sense embuts. El PSC i el PSOE insisteixen sobre el mateix discurs de la inseguretat. I en ple conflicte, Carod-Rovira ha demanat l’expulsió de l’imam de Premià, per les seves actituds públiques “intolerants, masclistes, reaccionàries, integristes i anticatalanes”.... Com Heribert Barrera en els seus millors temps. Però, per què ERC no proposa l’expulsió del President de la Conferència Episcopal pels mateixos motius? Òbviament Carod ha obtingut el suport entusiasta de CiU i el PP. Ara la seva gran proposta és presentar un “contracte de veïnatge” que estableixi drets i obligacions dels nousvinguts, que no qüestiona una

lleï d'estrangeria que deixa com a mínim 300.000 persones a l'estat sense cap mena de dret.

I és que l'esquerra ha entès la lliçó de les eleccions franceses totalment al revés. Tombar cap a la dreta el discurs amb l'argument que això dóna vots és la millor manera d'obrir el pas a l'extrema dreta. El President de l'Associació de Veïns de Premià no amaga que abans votava l'esquerra i és afiliat de CCOO. A Mataró i a Lleida també hi ha moviments veïnals contra les mesquites. I Anglada prepara candidatures a les eleccions municipals a deu ciutats catalanes. La criminalització de la immigració –feta des de les institucions- només aconsegueix un estat d'opinió favorable a l'ascens del feixisme. I fomenta el fanatisme i el recurs dels immigrants a tancar-se en ghettos on se sentin segurs.

Tampoc no és una solució la posició de moltes ONGs que ara es mostren partidàries de l'establiment de mesquites. No hi ha cap altra solució que el reconeixement real de la igualtat de drets socials i laborals, que passa per la derogació de la Llei d'Estrangeria i per la integració dels immigrants en les organitzacions de lluita dels treballadors. No hi ha altra opció que resoldre les causes de fons de la immigració, és a dir, la pobresa extrema i la manca de democràcia en els països d'origen. I això no és possible en el món del capitalisme globalitzat.

Cristina –Barcelona

Anglada: el Le Pen català?

Antic membre de Fuerza Nueva que es dedicava a organitzar visites periòdiques al Valle de los Caídos, ara va de demòcrata, però un programa de Canal 9 va emetre imatges de càmera oculta on afirmava "Sóc franquista, però no ho dic perquè no ven" i afegia que comparteix "moltes idees amb els caps rapats"; a més, es mostrava partidari de la pena de mort i de "matar a Castro". Va fundar Dios-Patria-Justicia i la

Plataforma Vigatana contra la presència de magribins al Bages. Ara presideix la Plataforma per Catalunya, que prepara candidatures per les properes municipals a Premià, el Vendrell, Reus, Castelldefels, Viladecans, Terrassa, Granollers, Igualada, Girona i Figueres. També s'ha ofert a col·laborar amb les patrulles veïnals contra la inseguretat de Trinitat Vella. Afirma que si no posem remei "Europa serà conquerida pel ventre

de les dones immigrants".

Que n'aprenquin els homòlegs europeus: "No m'emmirallo en Le Pen, Haider ni Pim Fortuyn, si de cas ells s'han d'emmirallar en mi".

Immigració També a la vaga general

Reproduïm l'esborrany de treball del manifest unitari en què estem participant.

Ens trobem davant de l'atac brutal del govern del PP, per acabar amb drets i conquestes aconseguits per la classe obrera després d'anys de lluites.

És un atac especialment sinistre contra els treballadors/es immigrants/des, somtmesos a les pitjors condicions de vida i explotació. La Llei

d'estrangeria que limita tot tipus de drets; el Decret del 14 de gener que els nega la possibilitat de regularitzar-se mitjançant una oferta laboral; i ara la reforma de les prestacions per atur, que els nega la possibilitat d'accedir a prestacions entre feina i feina, en un marc de flexibilitat i precarietat laboral. Acaben sotmetent els treballadors immigrants a viure en les pitjors condicions de vida i en la clandestinitat.

La política del PP, criminalitzant i associant la marginalitat i la delinqüència a la immigració afavoreix el ressorgiment de discursos xenòfobs i racistes i provoca l'auge de l'extrema dreta. Ho demostra la propaganda institucional, la dels mitjans de comunicació i fets concrets com els de Premià de Mar o Lleida. En aliança amb la UE persegueix i castiga els

immigrants, declara objectiu prioritari per a la Cimera Europea del 21 de juny a Sevilla l'enfortiment de les mesures per expulsar i castigar els treballadors immigrants. Declara que està disposat a utilitzar en aquesta tasca tots els mitjans, inclòs l'exèrcit. Així, els governs respectius, atribueixen a la immigració la causa de tots els problemes socials i econòmics, divideix i enfronta els treballadors i amaga la política d'agressió al conjunt dels treballadors i els pobles.

Però no es tracta d'una política aïllada, sinó que respon a una estratègia d'atacs i retallades als drets de tots els treballadors. El decret sobre l'atur, la Llei de Qualitat, la reforma de la Llei de Partits Polítics, el projecte de reforma fiscal formen part d'un atac global, que

(...)

(...)

el PP imposa amb la seva política absolutista i de retallada de les llibertats democràtiques.

Ara els sindicats han decidit respondre a aquests atacs amb la convocatòria d'una Vaga General per el 20 de juny. Fem nostra aquesta convocatòria. I per això, ens dirigim als Sindicats perquè incloguin les demandes pròpies dels/les treballadors/es immigrants/des en les reivindicacions de la vaga. Demanem que organitzin la lluita conjunta de tots els treballadors: autòctons i immigrants.

És el moment de preparar la lluita i el dia 20J, ha de ser el començament de la lluita unificada de tots els treballadors contra la política nefasta, absolutista i repressora del PP.

És el moment d'organitzar-nos, conjuntament amb els sindicats, a cada empresa, a cada associació, a cada comunitat, a cada barri... proposant la creació i coordinació de comitès de vaga a cada sector, promovent assemblees per explicar la situació i demanar la participació de tota la població.

Ara és el moment de garantir la integració dels treballadors immigrants a l'organització. Ells com a part de la classe obrera explotada i marginada han de ser part essencial de l'organització i la mobilització de la Vaga General del 20 de juny.

-PER LA REGULARITZACIÓ DE TOTS ELS TREBALLADORS
-NO AL DECRET DEL 14 DE GENER

AASS Unida d'Immigrants i Treballadors Paquistanesos a Catalunya, Comunitat Subsahariana, Lluita Internacionalista-LI, Grup de Suport als Sense Papers, Els Verds-CEC, Assemblea Sense Papers Sense Fronteres

Moviment okupa. Barcelona

Can Masdéu: la lluita continua

El passat desembre es va okupar la Masia de Can Masdéu, a la falda de Collserola, i es va obrir als veïns del barri. La Masia va estar abandonada durant 47 anys i, tot i que és de titularitat pública, no hi havia cap projecte d'ús social. La Masia pertany a l'Hospital de Sant Pau –una fundació pública en què participen la Generalitat, i l'Ajuntament i el Bisbat de Barcelona – que sembla que la va cedir sota secret notarial a l'empresa Ente i Guinovart, que pertany a Sumarroca, un dels fundadors de CiU, i home fort del sector patronal. La Fundació va posar una denúncia i el jutge va dictar el desallotjament, que s'ha aturat gràcies a la mobilització del barri. Un membre de l'assemblea d'okupes de Can Masdéu ens explica les raons d'aquest triomf i el projecte de la casa. El desallotjament s'ha aturat però el cas no està arxivat, de manera que cal continuar la lluita per defensar Can Masdéu i convertir en una realitat el seu projecte mediambiental i social, que ara perilla pels interessos especulatiu.

LI- En l'ofensiva contra el moviment okupa de Barcelona que s'ha intensificat els darrers mesos, Can Masdéu és una de les poques cases que ha pogut evitar el desallotjament. Com expliques aquest triomf?

LI- Com heu treballat amb la gent de Nou Barris?

Nou Barris no és qualsevol barri: té una història de lluita veïnal bastant bèstia els '70 i els '80 i això ens ha

Crec que ha estat una confluència de moltes coses, inclosa la sort. Però el més important no va ser que uns quants ens pengéssim de la façana –això va ser l'acte espectacular, mediàtic- sinó la resposta de la gent que ens va recolzar. Primer, el lloc on estem

és molt peculiar, perquè es troba a Collserola, i els temes que treballem, bàsicament aspectes mediambientals, creen moltes simpaties. Jo crec que el més important han estat els vincles que hem creat amb el barri i el fet que, de moment, els mitjans de comunicació no ens hagin criminalitzat

ajudat. Abans d'okupar vam fer una reunió amb la Coordinadora d'Associacions de Veïns i entitats del barri. També estem formant part de la creació de la Plataforma Cívica per a la Conservació de Collserola i tenim contacte amb la FAVB. Però sobretot ha estat el contacte amb la gent: pugen els jubilats, parelles amb nens, que han simpatitzat

Can Masdéu. 1-2 de maig

perquè han pogut entrar i veure la nostra feina. Feia 50 anys que veien la casa abandonada i ara veuen que hem reparat la teulada, hem netejat la bassa... i si volen, poden tenir un tros d'hort i conrear-lo ells mateixos.

LI- Com heu funcionat amb els mitjans de comunicació?

Amb els mitjans de comunicació sempre hem tingut una postura molt oberta, sempre els hem deixat entrar i conèixer el nostre projecte, i abans del desallotjament vam organitzar dues rodes de premsa. Ja sabem que els mitjans estan controlats per grans empreses que ens criminalitzen, però sempre pots trobar alguna esquerdada, algun periodista que intenta colar coses. De moment no ens han criminalitzat, però això pot canviar qualsevol dia.

LI- Quin tipus d'activitats feu a la casa?

Primer hem treballat molt per restaurar la casa. Després treballem els horts amb agricultura ecològica. També fem activitats per al barri: tallers de música, d'idiomes, de ioga, de massatges... Hem fet mogudes polítiques com unes jornades internacionals contra el canvi climàtic, on van assistir 150 persones de 33 països. Hem participat en les activitats del barri com la cavalcada de reis, la rua de carnaval, la festa major, el dia de la Terra. Quan va ser la campanya contra l'Europa del Capital també es van fer aquí algunes històries.

LI- Quin és el vostre paper dins el moviment okupa?

Som una casa una mica atípica: hi vivim 25 persones, i hi ha gent de tot arreu, hi ha gent del nord i gent llatina que ens complementem molt bé. Partim de la base que la gent és maca i respectuosa i amb ganes de compartir. Hi ha gent amb experiència d'okupació –com alguns companys de Torreblanca- i gent que no havíem okupat mai. Tots treballem el tema ecologista. Hem organitzat una Assemblea d'Okupes de Barcelona a la casa. Estem preocupats perquè amb tota la repressió i la criminalització que hi ha hagut la gent s'ha tancat molt. Crec que potser s'està perdent la base del moviment: que sigui popular

i participatiu. Però encara que la premsa sovint ens vol dividir en okupes bons i okupes dolents –com fa amb el moviment antiglobalització- per nosaltres tots estem en la mateixa lluita

LI- Com va viure el procés del desallotjament?

Primer, cal dir que no teníem previst aguantar allà tres dies penjats. Però no ens van agafar *en calces* del tot, per molt que s'havia decretat el secret sumari i no ens van avisar. Alguns ens vam oblidar d'agafar aigua i menjar, i la policia es va negar a permetre que ens en portessin. Ens anaven fent putades tota l'estona: ens deien que ens

farien fora a la força si no baixàvem, ens estiraven les cordes, ens tiraven coses, amb els llums al·lògens ens apuntaven a la cara i no ens deixaven dormir... Veus com funcionen, tota la violència que porten a dins. Veus que els han menjat el cap, que no s'assabenten de res (alguns ens preguntaven si érem de Greenpeace...).

LI- Però l'amenaça de desallotjament segueix vigent...

De moment el cas no està arxivat, i va per la via penal (tot i que el primer jutge va arxivar el cas i el segon el volia obrir pel civil, però –segons ens va dir- va rebre fortes pressions polítiques). Ara, de moment, el mal menor seria que ens passessin a un procés civil. Però no ens aturarem fins aconseguir l'arxiu del cas sense cap càrrec. De moment el jutge ha desestimat un recurs de l'Hospital de Sant Pau que demanava la intervenció dels GEOs.

LI- Quin és el projecte de futur

de la Can Masdéu?

És una pena que no ens puguem dedicar plenament al nostre projecte, i que visquem amb la tensió constant de saber que en qualsevol moment ens poden desallotjar. Estem preparant recursos, mobilitzant el barri, informant, aconseguint adhesions... Volíem fer un programa d'educació ambiental amb els instituts del barri, i un projecte de conservació de la Riera de Sant Genís i de repoblació de zones cremades, de recollida de brossa, recuperar una mina d'aigua... Impulsar la campanya per la conservació de Collserola, que està rebent moltes agressions: volen fer un vial, un camp de Golf, el Túnel d'Horta...

Esperem poder quedar-nos a la casa, que portava 50 anys abandonada i –tot i que està qualificat com un equipament- no hi havia cap projecte públic. De fet, la família Masdéu, quan la va cedir a l'Hospital era sota la condició que se'n fés un ús social. Demanem que ens deixin portar la casa autogestionadament, amb la participació directa de les associacions de veïns per fer un projecte social i mediambiental.

Campanya de suport a Can Masdéu

- Campanya d'autoinculpacions: ja s'han autoinculpat davant del jutge representants sindicals -Pep Riera (Unió de Pagesos), Diego Rejón i Armando Varo (CGT)-, dirigents veïnals – Joan Garcia (FAVB)- i d'Entitats socials –Gabriela Serra i Arcadi Oliveres (Fed. Cat. d'ONG's). LI també s'ha afegit a l'autoinculpació
- Enviar cartes al director, a l'Ajuntament, la Generalitat i el Bisbat
- Tothom està convidat a pujar a la casa i conèixer el projecte.

Lloc web per estar al dia
<http://barcelona.indymedia.org>
 (secció especulació).

Per estar en contacte:
canmasdeu@yahoo.es / 637 03 26 23

1r de Maig

Cap a la vaga general

Barcelona

La manifestació de CCOO i UGT va estar marcada per les nombroses crides a la vaga general. La manifestació de CGT, amb recorregut no coincident amb la de CCOO i UGT, va tenir per segon any una afluència progressivament descendent, des que es

va iniciar una dinàmica excloent respecte d'altres organitzacions. A més, i desgraciadament, l'eix no va ser la vaga general.

Al *asado argentino* tradicional del partit, el que fem cada primer de maig, ens vam trobar més de 70 companys i companyes entre grups de joves, immigrants i sindicalistes de les comarques de Barcelona i Girona.

Víctor Messeguer
Administració Pública BCN, CGT

Girona PER UN GIR SINDICAL A L'ESQUERRA

La manifestació de l'1 de maig a Girona d'enguany es va desenvolupar amb tres convocatòries fetes a la mateixa hora i amb el mateix recorregut (UGT-CCOO, Plataforma 1 de maig i independentistes).

Els afiliats i afiliades de CCOO, agrupats dins el corrent d'opinió "Per un gir sindical a l'esquerra", van fer un seguici propi per segon any consecutiu, a prop de la Plataforma 1 de maig. La declaració distribuïda es va centrar a convertir l'1 de maig en una jornada:

- de lluita, trencant amb l'estratègia defensiva de les direccions sindicals
- de solidaritat amb la lluita del poble argentí i del poble palestí
- per combatre el capitalisme global
- per exigir vaga general, no només per la nova Reforma Laboral, sinó també per la Llei d'Estrangeria, la Llei de Partits Polítics...

Amb aquests eixos i units pels crits de "*Contra la reforma laboral, vaga general*" es van agrupar un bon nombre d'afiliats i afiliades de diferents branques del sindicat a la manifestació. Finalment es fa una crida a les seccions sindicals, comitès d'empresa, assemblees... proposant resolucions per la convocatòria immediata de vaga general i per un pla de lluita.

Jordi-Girona

Madrid

Unes 25.000 persones es van manifestar a Madrid en ocasió del 1r de Maig a la mani unitària de CCOO i UGT. Res feia preveure per les intervencions de Fidalgo i Méndez que vint dies després, tindrien en compte les veus que reclamaven durant tot el recorregut de la convocatòria la VG. La mateixa consigna que un parell de km més enllà cridaven els companys de CGT en un recorregut alternatiu. Cal seguir lluitant per imposar als nostres dirigents sindicals que després de la VG és necessari mantenir la mobilització massiva i unitària dels treballadors, perquè és la única forma d'aturar els plans del bigotis.

Corresponsal

Organitzar i donar continuïtat ...a la vaga general

La vaga del 20 de juny ha de ser un èxit total. La classe obrera no es pot permetre una derrota davant del pols que li està fent el Govern. Això ha de pesar molt més que totes les crítiques - per justificades que siguin i no s'han de callar- a la política dels CCOO i UGT, els sindicats que han llançat la convocatòria. A nosaltres ens sembla que hi ha tres qüestions clau: **1, que les lluites actuals sectorials tinguin un lloc destacat el 20 de juny, perquè una de les funcions de la vaga general també hauria de ser la coordinació de les lluites; 2, organitzar la vaga des de baix, tornar a convertir les assemblees de centre en el lloc de discussió i decisió, coordinar-la localment amb temps per assegurar-la (vegeu els requadres); 3, començar a discutir quina continuïtat cal després del 20 de juny. Sobre això darrer és essencial que el 20 de juny mateix s'exigeixi un pla de continuïtat, certament queda poc temps hàbil perquè les vacances i l'estiu són a tocar: unes altres vagues generals? Sembla difícil. Però s'hauria de pensar en un moviment de confluència de totes les mobilitzacions cap el Govern, potser una marxa cap a Madrid a principis de juliol.**

Fer convergir, coordinar les lluites sectorials

Autobusos de BCN, vaga indefinida i sense serveis mínims

Privatització de transports i energia: última empenta?

A primers de juny tindrà lloc a Vigo la Cimera europea, presidida per Álvarez Cascos, en la que tractarà d'acabar la "liberalització" del transport i l'energia. Però aniríem errats si penséssim que serà a partir d'aquestes dates quan s'iniciarà la privatització d'aquests sectors públics estratègics. Venim patint processos constants de privatització d'àrees de treball a RENFE, des de les de manteniment d'infraestructures, tallers, informació al client, i un llarg etcètera...

Així mateix veiem com a l'àrea metropolitana de Barcelona es realitzen nombroses inversions públiques (7.300 milions d'euros) a través del Pla Director d'Infraestructures, per privatitzar - és a dir regalar als amiguets- després de 20 anys de desinversió, sigui el tramvia del Baix Llobregat, o el del Barcelonès Nord. Es a dir, més que iniciar un procés de privatitzacions -porten anys liquidant àrees- tracten de realitzar prèvies inversions públiques faraòniques per lliurar un servei a la "iniciativa privada". Hem denunciat reiteradament des de les seccions sindicals - especialment de RENFE- el que significa pel que fa a encariment dels serveis pels usuaris, manca de seguretat... exemplificat en els ferrocarrils britànics després de les privatitzacions del govern Thatcher.

Hi ha hagut respostes i convocatòries a nivell europeu contra aquests processos privatitzadors, especialment a França, però la qüestió de donar respostes des d'una visió de sector i no solament d'empresa, encara està "verda". Vam aconseguir mobilitzacions contra els serveis mínims abusius, contra l'empitjorament de les condicions laborals... a nivell d'empresa. Però ens costa coordinar la mobilització, plantejar-nos objectius comuns, i això que són evidents en els transports: lligar els nostres objectius com a treballadors del sector als ciutadans, per evitar les privatitzacions i millorar els serveis fent-los més barats, més segurs. Igual que és evident que frenar els objectius privatitzadors, la precarització, l'eliminació del dret de vaga a través de l'abús dels serveis mínims, la repressió sindical, la criminalització dels conflictes, l'incompliment sistemàtic dels acords aconseguits amb la mobilització, millorar el nostre poder adquisitiu, reduir la jornada laboral d'estrés en el nostre treball diari, convertir els contractes escombraria en fixes... són objectius comuns dels treballadors del transport, sigui per carretera, tren, mar o aire.

Vaga d'autobusos i vaga general

És cert que els Acords Confederales, com per exemple (...)

... a la vaga general

Fer convergir i coordinar les lluites sectorials .

Autobusos BCN

millors condicions a la patronal per aconseguir els seus objectius. Però com estan fent els nostres companys d'Autobusos Metropolitans de Barcelona, per molt que els jerarques de Madrid signin amb la patronal la moderació salarial per la negociació dels convenis, l'encariment de la vida i la pèrdua de poder adquisitiu dels salaris situen en primer lloc de la negociació del seu conveni 240

(...)

l'últim subscript per CCOO-UGT amb la patronal i el govern per a la negociació col·lectiva, condicionen a la baixa la consecució de les nostres reivindicacions, i col·loca en

euros de reivindicació salarial, trencant àmpliament el límit salarial signat pels màxims representants del sindicalisme institucional, així com les 35 hores de treball setmanal ja i no a canvi de festius sinó sense contrapartides, com ells mateixos van aconseguir en mobilitzacions anteriors, i l'empresa intenta no aplicar.

I els companys de CGT estan demostrant una maduresa admirable, fent de l'Assemblea General, del compromís en la mateixa, de la unitat d'acció amb CCOO-UGT, de la flexibilitat en la forma i la fermesa en els principis, el centre de la seva pràctica sindical.

Sabem que la patronal en el cas dels Autobusos de Barcelona és el Consistori dirigit per el PSC i IC, que com tots sabem tenen unes relacions de germanor amb els seus sindicats. Intentaran des del Consistori que les afinitats polítiques prevalguin sobre la unitat

de classe dels treballadors d'autobusos. Intentaran dividir els treballadors, fer pressió per activa i per passiva als seus sindicats, per trencar la unitat aconseguida, perquè es pleguin als interessos de l'empresa -ja que l'Ajuntament és d'esquerres- i s'oblidin dels de classe. Naturalment usarien en aquest cas el sectarisme, la demagogia, per acusar a la CGT, i que els treballadors caiguin en el paper de simples espectadors de l'enfrontament entre "sindicats", usats com a cortina de fum, per evitar que siguin ells els que decideixin en

assemblees les mobilitzacions necessàries per aconseguir les seves reivindicacions, així com l'acceptació o no del que s'acordi amb aquesta pressió a l'empresa-ajuntament.

En aquest terreny es mouen els nostres companys de CGT a autobusos, en la perspectiva de la Vaga General del 20 de juny, per acostar les mobilitzacions del conveni aquestes dates i que aquesta no sigui *només* per frenar la nova Reforma Laboral que ja - sense necessitat d'acordar amb les cúpules sindicals- vol imposar el PP. Que el 20J sigui un canvi per al moviment obrer recolzant-lo i lligant-lo a les pròpies reivindicacions, i evitar que sigui un parèntesi per seguir pactant el que interessa a la patronal. Per això hem de mesurar les nostres forces, evitar arribar cansats al 20J. El conveni d'autobusos ha de servir perquè el 20J no hi hagi cap autobús en servei, i si no s'han aconseguit les reivindicacions, ha de seguir després del 20J, i si la patronal-ajuntament ha cedit i així s'aconsegueix trencar els límits salarials, millorar el poder adquisitiu, aconseguir les 35 hores... estic convençut, el 20J, els autobusos estaran a primera línia, doncs res eleva més la consciència de classe que guanyar batalles a la patronal amb la nostra lluita. El proper 28 de maig s'inicia una nova tanda de vagues d'autobusos: Endavant companys!

*Barcelona, 24 de maig 2002
Armando Varo, ferroviari, CGT*

Última hora:

La pressió i unitat dels treballadors impedeix la repressió a TMB i un laud que si bé no assoleix les reivindicacions impedeix la congelació salarial pactada a les "alçades" amb la CEOE

Organitzar i donar continuïtat a la vaga general

Les assemblees

Les assemblees han de tornar a ser el lloc decisiu on es discuteix, es decideix i s'organitza. Per:

- **Debatre a fons la política del govern amb els retalls als aturats; però també la política de privatització generalitzada dels serveis públics, l'ofensiva ideològica franquista contra l'ensenyament (LOU, Llei de qualitat, FP...) les lleis de persecució contra el treballador immigrant, així com el profund retall de llibertats que suposa la reforma de la Llei de Partits.**

- **Votar la vaga general del 20 de juny.**

- **Aprovar o modificar la plataforma que proposen les direccions sindicals o si hi ha d'altres qüestions, són avui també centrals i haurien d'estar a la plataforma que enfronta el govern.**

- **Decidir les formes de coordinació i extensió de la vaga.**

- **Debatre com es continuarà la mobilització si el govern no cedeix el 20 de juny: un pla de lluita.**

I, si és possible, aprovar resolucions preses per escrit per adreçar a la resta de centres de la zona i als sindicats.

... a la vaga general

**Telemàrketing.
Acomiadaments a
CATSA. Madrid**

El sector més feble és el primer a pagar la fusió

La notícia recent de fusió de SOGECABLE i TELEFÓNICA ja està començant a tenir repercussions sobre els treballadors de les empreses més dèbils del grup Sogecable. En aquest cas, Catsa, l'empresa de Telemàrqueting del sector. Altre cop es posa sobre la taula la política dels grans grups amb la segregació d'empreses i l'estalvi consegüent en salaris i condicions laborals més precàries.

No és casualitat que paral·lelament a aquesta notícia de fusió, la direcció de Catsa anunciï la necessitat de reduir llocs de treball o bé de reduir a uns 140 treballadors les jornades a la meitat (estem parlant de 4 hores per cada treballador, amb la consegüent reducció de salari). I les preguntes més immediates del Comitè són ¿és que han baixat les trucades? NO. Hi ha una saturació de trucades. Aleshores ¿per què aquesta reducció?. El client ho exigeix. No hi ha més raonaments. Davant d'això i sense que ens ho diguin ens trobem amb una Regulació de Llocs de Treball encoberta, i paral·lelament amb la negativa constant de l'aplicació del conveni en aquest punt (que recordo que flexibiliza encara més per les empreses el que seria un ERE). Està clar que el

pollastre de les fusions el comencen a pagar els treballadors de les empreses més dèbils i precàries del grup. I altre cop la pregunta que segueix volant en aquest sector : i tu ¿de qui ets?.

El comitè ha resolt la presentació d'un conflicte col·lectiu per intentar aturar aquesta nova ofensiva, però sembla evident que la resposta dels treballadors serà l'única manera d'aturar-lo. ¿L'empresa vol una altra vaga? I tot això a les portes de la convocatòria de la Vaga General el 20 de Juny. Aquestes i moltes altres raons ens fan pensar que és necessari començar a donar respostes clares i contundents per poder frenar els plans cada vegada més salvatges de la patronal i el Govern.

*Raquel.
Delegada sindical de CCOO-
Catsa.*

Jornalers contra el "decretazo"

Uns 4.000 jornalers segons la Guàrdia Civil i més de 10.000 segons el Sindicato de Obreros 1 (...)

Organitzar i donar continuïtat a la vaga general

Organitzar des de baix!

La vaga general cal assegurar-la, i això només es pot fer d'una manera: organitzant-la

1. Amb **assemblees** als centres de treball i d'estudi en què es voti la vaga, es ratifiqui la plataforma i es discuteixi sobre possibles plans de continuïtat.

2. Amb la constitució -com es va fer en algunes experiències de la vaga general del 14 de desembre- **de comitès de vaga per localitat**, que uneixin representants de les assemblees de centre de treball i d'estudi, amb tots els sindicats presents a la localitat; als partits que donin suport i a la resta d'organitzacions, amb la finalitat com a mínim de:

- Fer un seguiment tant a les fàbriques com als tallers; saber quins, el grau de precarietat i el risc de represàlies, obliga a la presència de piquets informatius.

- Treure declaracions donant a conèixer els progressos i opinions sobre la vaga a la localitat.

- Adreçar-se als petits comerciants perquè segueixin l'aturada.

- Discutir les mesures i plans concrets pel dia de la vaga: assemblees, piquets, assistència a les manifestacions centrals, etc.

... a la vaga general

(...)

del Campo y del Medio Rural de Andalucía (SOC), van tallar durant una hora l'autovia N-IV en direcció a Madrid a l'alçada de Guarromán (Jaén) per protestar per la reforma del subsidi agrari i l'AEPSA -antic PER- i amb el lema "per impedir que les polítiques del PP entrin a Andalusia", segons va explicar el secretari general del sindicat, Diego Cañamero. (...)

D'altra banda, segons va manifestar Cañamero, un grup d'uns 1.500 dels treballadors el camp que van participar a la mobilització del diumenge van intentar tallar la mateixa autovia N-IV a l'alçada de la localitat d'Almuradiel (Ciudad Real), però "la policia nacional i la guàrdia civil van carregar contra ells amb bales de goma i impediren el tall"

Diumenge 26/5/02

*Extractes
d'Andalucía Libre, 119*

Contra la *Ley de Calidad*

Barcelona

El 26 de maig uns 10.000 persones, segons fonts sindicals, ens manifestàvem a Barcelona contra la mal anomenada "Ley de Calidad del Sistema Educativo".

Aquesta resposta al nou atac del PP, amb una nova llei del sistema educatiu que representa una educació segregadora i elitista, arriba tard i malament.

Tard per què després de mesos de viure una campanya mediàtica que li permetés justificar la necessitat d'un canvi, de *globus sondes* que ja posaven de manifest les línies per on aniria i que es concreten primer en el esborrany i després en l'articulat, davant d'això l'única resposta és la convocatòria per part del MUCE (Marc Unitari de la Comunitat Educativa) - que conformen els sindicats CCOO, UGT i USTEC, la Federació de Moviment de Renovació Pedagògica i la FAPAC- d'una manifestació lúdico festiva pel 26 de maig a la qual també va cridar la CGT.

Malament: pels carrers de Barcelona tots els que ens passejàvem anàvem amb enganxines i banderoles de les diferents organitzacions que convocaven -això sí moltes- des dels sindicats al partits d'esquerres. Però on estaven els docents, pares i mares i treballadors en general que seran els màxims afectats per aquesta nova llei?

Només amb les mobilitzacions i la lluita aconseguirem frenar la política del PP. És necessari exigir a tots ells que treballin per seguir amb la lluita. El proper pas en aquesta és la vaga general del 20 de juny però aquest només ha de ser el principi.

Anna-Enseñanza CGT

Madrid

El dia 8 de maig més de 7.000 persones ens vam manifestar a Madrid per protestar contra la mal anomenada "Ley de Calidad".

Entenem que aquesta Llei, que pretén reformar tot el sistema educatiu, juntament amb la Llei Orgànica d'Universitats i la Llei de Formació Professional, és l'atemptat més greu que ha sofert el nostre sistema educatiu. Lleis que posen de manifest les polítiques de privatització del govern del PP, tot introduint elements que serveixen en safata als sectors privats el negoci de l'educació. Lleis que han vingut precedides d'acords previs, com el signat el 1999 a la Comunitat de Madrid: Acord per la Qualitat de l'Ensenyament, signat pels sindicats i en els qual ja es deixava camí lliure a la privatització, amb l'acceptació de la doble xarxa, centres concertats i públics pagats ambdós amb fons públics. L'aplicació de totes aquestes mesures de forma gradual (Universitat, Formació Professional, Escola Infantil, Educació d'Adults...) està fent que les respostes contra aquest pla global no s'hagin fet de manera unificada, i així s'ha debilitat la resposta necessària per parar aquesta ofensiva. Per tot això l'estratègia seguida per les organitzacions implicades en la comunitat educativa, amb respostes parcials, descentralitzades i sectorials no pot ser la solució: aquestes respostes porten directament a un debilitament de tot el sector de l'ensenyament públic. Cal una resposta UNITÀRIA i contundent: **ÉS NECESSÀRIA UNA VAGA GENERAL DE TOT L'ENSENYAMENT**, anunciada per al primer trimestre del curs vinent per CCOO i UGT. Nosaltres ens seguirem preguntant: No serà massa tard? Hi ha una voluntat real de parar aquestes reformes privatitzadores?

*Carmen
Ensenyament-CCOO*

... a la vaga general

Catalunya.

Vaga a les escoles d'adults

El dia 30 de maig els sindicats d'ensenyament CCOO, CGT, UGT i USTEC-STEs, a proposta de l'Assemblea de la Mesa de l'Educació d'Adults de Catalunya, han convocat vaga de professorat de les escoles d'adults de la xarxa pública de la Generalitat.

El pla unitari i massiu de la lluita va ajudar a l'èxit de la convocatòria, **més del 80 % de participació** que representa que més de 300 treballadors aniran a la vaga. Cal fer esment del suport de l'alumnat, així com de les entitats i de les organitzacions, a les reivindicacions del col·lectiu d'adults i que va donar força per aturar part de la política de la Generalitat de precarització, privatització i marginació d'aquest sector educatiu.

Els sindicats, les escoles i l'alumnat, amb el treball per zones, les assemblees a territoris, i la valoració constant de la marxa de la vaga són un exemple de lluita unitària que serveix per pronunciar-se enèrgicament contra aquesta política i contrarestar les pressions que la Direcció General de Formació d'Adults va exercir sobre els centres i aules.

Mentre la Conselleria de Benestar Social, responsable de la formació d'adults, continua negant-se a:

-complir els compromisos adquirits amb els representants dels treballadors del sector (homogeneïtzar les condicions laborals, pla de futur dels centres i de les plantilles, l'estabilitat del professorat interí i substitut...)

-reunir-se amb la Mesa, bloquejant les negociacions i no tractant els temes cabdals.

-aplicar el Mapa de Formació d'Adults que el govern de la Generalitat va aprovar i que ha de

permetre generalitzar per al curs 2002-03 la nova titulació bàsica per adults (el GES).

-elaborar un pla per atendre la demanda real de formació per les noves migracions amb un programa dotat de professorat i materials.

La convocatòria de vaga formava part del pla de lluita aprovat per l'Assemblea el mes d'octubre. La concentració davant del Parlament de Catalunya i

l'acte de les Cotxeres de Sants (Barcelona) van servir per fer front a les ofensives d'atac del govern de la Generalitat: primer amb l'aprovació de minims pressupostos, després amb l'aplicació de la Llei d'Estrangeria i ara, que s'acaba el curs, l'amenaça als centres i aules amb la reducció de plantilla del cos B (mestres) per professorat del cos A (licenciats) tot creant divisió i enfrontaments en els claustres on treballadors que fan la mateixa feina tenen sous i horaris diferents.

La vaga respon a una demostració de força per continuar la lluita, per obtenir respostes a les nostres reivindicacions i per continuar exigint al Govern de la Generalitat:

-la dotació de pressupostos extraordinaris que permetin la implantació del GES a tots els

centres previstos al Mapa, amb l'ampliació de la plantilla, la seva homogeneïtat i la seva estabilitat.

-un Programa amb suficients recursos per atendre les necessitats formatives de les noves migracions dins la xarxa pública

-trencar el bloqueig de les negociacions amb els representants dels treballadors per poder tractar les noves condicions laborals que planteja la generalització de la Reforma.

-el rebuig de la "Ley de Calidad" perquè atempta directament contra el dret a l'educació pública d'adults

Paral·lelament s'ha elaborat per part del Mesa un **Manifest** que ha de servir per mobilitzar la xarxa política-social en defensa del dret a l'educació pública d'adults i augmentar els pronunciaments en suport a la lluita

L'èxit de la vaga ha de tenir continuïtat, plantejant noves mobilitzacions amb un pla de lluita unitari, massiu i sostingut fins obligar la Conselleria a retirar els seus plans però també per estendre la lluita i fer-ne un conflicte social.

Miquel- CCOO Girona

Com cada any en aquestes dates, iniciem la **campanya financera**, per tal de poder seguir amb les activitats que no podríem cobrir amb les cotitzacions mensuals ordinàries que fem tots els militants i simpatitzants més propers:

Dóna'ns un cop de mà per poder seguir construint el partit!

Des del *Foro Social Transatlántico*, per la N-IV...

...tots a Sevilla!

No pensem donar-los treva. Vam començar a Barcelona amb més de mig milió de persones al carrer tot denunciant la política neoliberal de l'imperialisme europeu i els seus plans d'expoliació. Vam seguir a Madrid per donar justa resposta a tants de presidents *narcos* i corruptes vinguts enllà dels mars i allotjats a la nova Santa Maria on *el bigotis* els va embarcar. Ara anem a Sevilla a botar el vaixell per llençar-lo al fons del riu amb tots ells a més sota la ventada de la Vaga General del 20J.

Les mobilitzacions de Barcelona i les de Madrid, al calor dels Fòrums Socials, han marcat un punt d'inflexió en el moviment antiglobalització i anticapitalista. Han superat els límits de la denúncia dels plans de l'imperialisme global i han fet seva la batalla pels drets socials i democràtics que la burgesia implementa amb nous ardors després de l'11 de setembre. Els treballadors i joves de Madrid, farts ja de tanta precarietat i expoliació, van fer seu l'eix de la solidaritat amb Amèrica Llatina i van transformar la manifestació en una contundent resposta als plans de la burgesia imperial. Així la mobilització del 19, que va reunir més de 70.000 persones, va oferir un recital de consignes anticapitalistes, democràtiques, antiimperialistes i contra la política de l'Aznar que feia anys que no es veia a la ciutat. (Aznar mai no hauria d'haver sortit de Valladolid)

La convocatòria del Fòrum Transatlàntic de Madrid, en resposta a la cimera de caps d'Estat de Llatinoamèrica, el Carib i la UE, ha aconseguit elaborar un marc i un discurs unitari del que han participat la majoria de les

organitzacions i col·lectius de l'esquerra madrilenya. Tota una setmana de debats i xerrades amb centenars d'estudiants i treballadors madrilenys i llatinoamericans que han tingut l'ocasió d'avançar en l'elaboració d'una resposta als plans de

l'imperialisme, tant pel que fa al discurs com a la mobilització. Tot això impulsat amb la participació de nombrosos companys llatinoamericans sindicalistes, pagesos, i dirigents indígenes, la qual cosa contribueix decisivament a confirmar que si la lluita per part dels treballadors contra els plans de l'imperialisme no es dona a nivell global i dins un marc unitari, serà molt difícil frenar plans com l'ALCA o la Iniciativa Regional Andina. -Pla Colòmbia-. Plans que no són sinó imposar a cop de baioneta la recolonització d'Amèrica Llatina.

El FST de Madrid també va servir perquè s'hi sumessin al procés –encara que tard-organitzacions com ara IU. I és normal: després del lamentable paper que han jugat en quasi tots els processos que

s'han donat a Madrid, des de la resposta a l'agressió d'Afganistan, o a Palestina, i fins i tot dins l'FST, intentant primer copar políticament organismes unitaris i, al no poder fer-ho, rebentar-los muntant organismes paral·lels, o bé sortint-ne i convocant pel seu compte la mobilització, dividint i debilitant així la resposta. Afortunadament el procés real es va imposar i es va aconseguir impulsar les diferents activitats, actes i concerts, i convocar una manifestació massiva i unitària el dia 19.

Lamentable és el paper jugat per les organitzacions sindicals majoritàries que han restat completament alienes al procés. Confiam que la convocatòria de la Vaga General i del Fòrum Social de Sevilla les obligui

a estendre i unificar les lluites definitivament, i que abandonin la política pactista i desmobilitzadora que tan funestes conseqüències ha tingut per a la classe obrera i la joventut d'aquest Estat.

TOTS A SEVILLA. LLENCEM-LOS AL GUADALQUIVIR

Miguel-Madrid

Ja tenim web!!

Gràcies a la feina de companyes i simpatitzants, pots trobar-nos a

personal1.iddeo.es/luchaint

Amb Argentina!

Lliurament de signatures per l'anul·lació del deute extern a l'Argentina

En el marc de les activitats del Fòrum Transatlàntic, a Madrid, i com a culminació de la primera fase de la campanya de recollida de signatures "Per l'Anul·lació del Deute Extern a l'Argentina", el divendres 17 de maig al Ministeri d'Afers Exteriors es van lliurar 7.735 signatures recollides a Barcelona, Madrid i Sevilla, fet amb el qual ha col·laborat LI amb l'aportació de 1.185 signatures.

Van participar en l'acte de lliurament: Gaspar Llamazares, coordinador d'IU, Sánchez Gordillo, alcalde de Marinaleda, Diego Cañamero, secretari general del SOC-Andalucía, Eladio Villanueva, secretari general

de CGT, Carlos Taibo, professor de la UAM, dos representants de la CUT de Brasil, així com membres de RECADE, EUIA-IU, PRT, POR, Lluita Internacionalista, CTA-Barcelona i membres de la Casa Argentina a Madrid.

Els mitjans d'informació van estar presents i aquell mateix dia a TV i al dia següent als diaris es van poder veure el lliurament i la concentració davant el Ministeri.

La campanya continua i estem preparant el lliurament de les còpies de signatures al Parlament de Catalunya -i la possibilitat de que es faci en el mateix moment en que diferents blocs parlamentaris presenten una Proposició no de llei- exigint al govern central l'Anul·lació del Deute i, com a final de la campanya, la presentació de la resta de signatures a la Cimera de Sevilla. Per tot això, des de Lluita Internacionalista, et convidem a seguir amb la recollida de signatures.

Guillermo- Barcelona

Xerrada de LI sobre la revolució argentina

El passat 18 de maig, coincidint amb les activitats del Fòrum Transatlàntic i de la cimera Unió Europea-Amèrica Llatina, Lluita Internacionalista va organitzar una xerrada sobre l'Argentina a la seu de Casapueblos, en el barri de Lavapiés. L'enfocament de la mateixa era donar un marc polític i econòmic a l'actual crisi del país; una anàlisi del paper que des de la dictadura han anat jugant els successius governs, des d' Alfonsín a Duhalde, venent a trossos les empreses nacionals i les seves matèries primeres a les multinacionals -entre elles les espanyoles- per pagar el deute que ja es va gestar en el període de les Juntas Militars, deute que encara avui devora amb voracitat la riquesa del país i la pròpia estructura de

l'Estat, amb reformes i retallades de drets socials adquirits; des del pla Huston fins als actuals plans de venda de territori per a saldar els deutes contrets. I com a conseqüència d'això, la revolució popular argentina, de la qual l'expressió més difosa han estat les "casserolades" i les mobilitzacions del Movimiento Piquetero, la lluita reivindicativa dels quals significa un intent sa de recuperar la dignitat, prenent així el relleu als governs permissius amb les polítiques neoliberals de destrucció de drets i desestructuració de tot un país.

La xerrada es va enriquir amb l'aportació de companyes

argentes acabades d'arribar i de tot el grup assistent que va valorar molt positivament la iniciativa del partit.

L'Argentina ja no ocupa les primeres planes, però la lluita continua i al fil del que aquí passa, a Europa i a l'Estat espanyol, la seva lluita és cada vegada més la nostra lluita, la de tots.

Marina- Madrid

Des del *Foro Social Transatlántico*...

Xarxa Sindical Internacional

Dins el Fòrum Social Transatlàntic es va presentar la Xarxa Sindical Internacional, amb la presència de dos companys de la CUT brasilera i una companya de l'oposició sindical d'esquerres de la Bayer alemanya. Vam realitzar aquesta entrevista als dos primers, José Carlos Pinto de Oliveira, del Sindicat Metal·lúrgic de Limeira (membre a més de l'Esquerra del PT), i Luis Carlos Prates (*Mancha*) del sindicat Metal·lúrgic de Sao Jose dos Campos (i membre del PSTU, secció brasilera de la LIT-cj).

LI – Voldríem saber com ha afectat la globalització i l'actual crisi internacional a Brasil i quina és la relació amb la vostra proposta de Xarxa Sindical Internacional.

M – A Brasil el moviment del capital de la globalització ha imposat la reducció del salari, la competència. Això es dona en el sector de l'automoció, on hi ha hagut un gran creixement de les empreses a Brasil i una deslocalització des de Sao Paulo a l'interior –on hi ha un menor grau de sindicalització–, per pagar la meitat del salari amb una productivitat molt més gran. Per exemple, el 1997

teníem la producció d'un milió de cotxes amb 120.000 treballadors, i l'any passat es va doblar la producció a 2 milions, mantenint la mateixa quantitat de treballadors. Això pel que fa a l'automoció, però hi ha d'altres sectors, com ara l'electrònic que han estat afectats pels tancaments com les plantes de l'Ericsson...

JC- Aquest moviment del capital i en particular de les empreses transnacionals, està portant conseqüències d'igual envergadura per tots els treballadors del món. El Brasil no és diferent... Per tant entenem que la constitució de la Xarxa és un procediment, una actitud molt

important entre nosaltres els treballadors, que componen la classe treballadora a nivell mundial, per combatre aquest moviment de les multinacionals contra tots. Entenem la Xarxa com a necessària si volem presentar una alternativa global per al conjunt de la classe treballadora.

LI - Heu comentat que els 700.000 metal·lúrgics de la CUT teniu 2 organitzacions: la de la majoria que pretén aconseguir verticalitzar el sindicat per un millor control dels treballadors, i la vostra, amb 300.000 treballadors darrera, que voleu mantenir l'estructura horitzontal i de decisió per la base, ¿per què?

JC – La CUT també pateix la pressió de la reducció de l'ocupació, les condicions de treball, la precarització... Nosaltres creiem que l'única sortida és la lluita i perquè la lluita pugui ser victoriosa, hem de que buscar la

unitat entre els treballadors a nivell mundial. Desgraciadament no és aquesta la comprensió ni el comportament del conjunt de la Central. Dins la CUT hi ha companys que es posicionen per la concertació, pels pactes... i nosaltres entenem que només la unitat dels treballadors podrà fer que la situació mundial de la nostra classe es reverteixi.

M- ... Som part d'aquells que es resisteixen a aquests xantatges patronals defensant els drets dels treballadors. Perquè la corrent majoritària dins la CUT prefereix rebaixar els drets tot dient que així es defensen les plantilles. Nosaltres diem que rebaixant els drets dels treballadors, els llocs de treball també se'n van anar, que la solució és que hi hagi una resistència, fins i tot internacional, dels treballadors.

LI- Quines són les qüestions concretes que presenteu com a Xarxa i que us han portat a Europa?

M- Són molt importants les discussions sobre la Xarxa Internacional que ara estem fent a Europa. Per exemple, a l'Estat espanyol sobre la vaga general. Creiem que hi ha un nou moment a Europa amb la vaga que hi va haver a Itàlia, les manifestacions de Barcelona, i ara amb el Fòrum... és la reanimació de les lluites dels treballadors front els atacs de les multinacionals i els seus governs, i que es dona tant a Brasil com a Mèxic, amb la flexibilització, o també a Europa amb els intents de

retirar els subsidis d'atur. Cal aconseguir que aquesta vaga general sigui victoriosa, per tal que puguem llançar una ofensiva contra el capital.

JC- Les qüestions més immediates són les campanyes en defensa del sindicalisme colombià, i és important que puguem intercanviar informacions sobre la presència de plantes de les mateixes empreses multinacionals a diferents països, per tal de poder desenvolupar campanyes conjuntes, com ja vam parlar en aquesta reunió de la Phillips. El nostre viatge aquí té el sentit de consolidar la unitat entre els treballadors.

Parlant amb el Moviment Sense Terra de Brasil

Entrevista a Guillermo Marco (MST Brasil)

LI-¿Quina relació hi ha entre l'ALCA i la Iniciativa Regional Andina, més coneguda com a Pla Colòmbia?

GM- Si l'ALCA s'aprova suplirà tots els acords regionals (MERCOSUR, etc). Aquests són acords duaners que seran suprimits i superats per l'ALCA. Tot el continent passaria a ser una colònia dels EEUU. Els EEUU travessen una crisi certa, la caiguda de la taxa de guanys així ho manifesta. Les estratègies per superar aquesta crisi són, fonamentalment i en primer lloc, la guerra, o sigui, l'impuls a la indústria d'armament, per garantir el control energètic i de matèries primeres, orientant aquest control també al camp de l'explotació de la Biodiversitat. Un exemple d'això és la construcció de bases militars ianquis a Brasil, per exemple la d'Alcántara.

L'ALCA converteix aquests territoris en camp lliure per a les mercaderies nord-americanes eliminant qualsevol engruna de competència per part dels productes llatinoamericans.

LI- ¿Podem dir que la implementació de l'ALCA suposa un salt qualitatiu en la pèrdua de sobirania i en la conformació d'aquests països com a colònies?

GM- Sí, l'ALCA assenta les bases jurídiques per a la recolonització. Si l'ALCA s'aconsegueix imposar tindrem les bases jurídiques i legals per parlar ja de colònies.

LI- ¿Hem de suposar llavors que es produirà la desaparició dels Estats-Nació a Llatinoamèrica com avui els coneixem?

GM- És possible, però els estats-nació ja són dirigits avui pels grans conglomerats institucionals. A l'Argentina apliquen punt per punt les polítiques que dicta el FMI. Ja hi ha una pèrdua de sobirania molt gran i també de capacitat per desenvolupar les seves pròpies polítiques. L'ALCA tanca definitivament la possibilitat de desenvolupar-les en el futur.

LI- Des del MST quines propostes desenvolupeu per enfrontar aquests plans?

GM- Impulsar una consciència antiimperialista. Desenvolupem una campanya molt forta de propaganda i conscienciació (tallers, xerrades, plebiscits, etc.). Aquest treball de conscienciació i organització de la classe obrera ha de servir de base per enfrontar aquesta ofensiva. És imprescindible la creació d'organitzacions d'àmbit mundial on conflueixin totes les organitzacions. El desafiament és construir aquesta organització a nivell mundial (Assemblea Mundial dels Pobles) que no només enfronti aquests plans sinó que tingui un fonament anticapitalista.

Cal desenvolupar nous mètodes de treball. El balanç de les organitzacions existents exigeix un balanç crític i noves propostes. La prova d'aquests processos la trobem a l'Argentina, estem en un procés de reorganització de la classe obrera. Si no aconseguim frenar aquesta ofensiva estem abocats a una època negra de cops militars, o coses semblants.

Des de la Xarxa

Bolivia

La CGT d'Ensenyament de Catalunya responia el 14 de maig a la crida rebuda a través de la xarxa de l'acomiadament de 23 professors de la carrera de Comunicació Social de la Universidad Mayor de San Andrés (UMSA) de La Paz Bolívia, i processos a estudiants que portaven mobilitzant-se des del mes de març contra les privatitzacions de la seva universitat. En aquell moment, el Degà de la carrera i estudiants estaven en vaga de fam i al cap de pocs dies d'afegien ocupacions de diverses dependències universitàries.

Bèlgica

Fa cinc anys, va omplir les pàgines dels diaris la lluita dels siderometal·lúrgics belgues de les Forges de Clavecq que, contra les seves direccions sindicals, van encapçalaren una lluita que va triomfar. Tanmateix, van quedar pendents algunes acusacions als dirigents, recolzades en l'article 66 d'una llei de 1886 del codi penal, pel qual es pot condemnar a un sindicalista per un discurs, si després resulta que a l'acció es comet un "crim. Els judicis es van celebrar el 23/5/02. El 26 rebíem: "Començo pel final: cap condemna! Una gran victòria de les mobilitzacions. Tots estan absolts excepte d'Orazio mateix i tres més (...) pels quals hi ha suspensió de sentència; és a dir que si durant tres anys es porten bé, queden absolts sense cap antecedent".

Mèxic

El 14/5/02 arribava aquesta altra -com la resta amb un detallat informe- que a més de tenir resposta de la CGT d'Ensenyament la va tenir també de la Plataforma d'Assemblees de Facultat de la UdG: "Sisplau envieu missatges de protesta per l'expulsió d'un professor i estudiants nord-americanos que es van expressar a la manifestació del 1r de Maig, dirigides a president de Mèxic. El 31/5/02 arribaven notes d'agraïment i la declaració de professors i estudiants de l'Evergreen College de EEUU sobre l'expulsió.

Colòmbia

El 31/05/02, i sense que encara ens consti resposta, rebíem "*La Central Unitaria de Trabajadores de Colombia CUT, ... denuncia ante la comunidad nacional e internacional la grave situación de terrorismo de Estado a que es sometida la dirigencia sindical en Colombia. A partir del día 30 de mayo se han incrementado las amenazas de muerte contra el compañero **Hernando Hernández Pardo**, Presidente del Sindicato de Industria del Petróleo -USO-.... Llamamos a mantener la solidaridad con el movimiento sindical colombiano y a exigirle al gobierno y a ECOPETROL garantías para el ejercicio de la actividad sindical. Es de anotar que hasta la fecha la CUT contabiliza 71 asesinatos de sus afiliados en lo corrido del presente año...*

Mèxic

Gira de sindicalistes d'Euskadi pel tancament decretat per la multinacional Continental

L'empresa mexicana Euskadi pertany a la multinacional alemanya Continental Tire, de pneumàtics -llantes, en diuen a Mèxic-. Des de fa 5 mesos, amb el tancament de la factoria que representa l'acomiadament de 1.164 treballadors, l'empresa ha estat ocupada pels mateixos que, a més de realitzar una marxa des de Guadalajara a Ciutat de Mèxic, van votar una gira per Europa cercant la solidaritat i traslladant les seves reivindicacions a treballadors del sector, sindicats, Parlament Europeu... Amb ells vam estar a Madrid durant el FST i els vam convidar després a venir a Barcelona, on van estar amb CGT a SEAT de Martorell, i amb els companys de Pirelli de Manresa i altres del sector químic. Vam entrevistar el Secretari General del sindicat de Euskadi, SNRTE, Jesús Torres Nuño, juntament amb l'advocat dels treballadors Óscar Rubio González, i Enrique Gómez Delgado que completava la delegació com a assessor. Tant Jesús com Enrique, són a més membres del POS, secció mexicana de la LIT-ci.

LI- Feu-nos un resum del conflicte

Óscar- En la q ü e s t i ó n e t a m e n t legal, és una e m p r e s a multinacional que tracta (...) d' i m p o s a r u n i l a t e r a l m e n t c e r t e s condicions de treball, de

reduir conquestes laborals de més de 65 anys. Això porta a una ruptura amb l'empresa però, segons les lleis mexicanes, perquè una empresa tanqui ha de complir certs requisits i portar-los prèviament davant un tribunal, a més de demostrar que existeix un dèficit dels seus guanys, i que la perjudica de manera tant greu com

per poder obtenir l'autorització de tancament per l'autoritat. Com l'empresa ha estat pròspera econòmicament i davant un sindicat representatiu, va optar pel camí de tancar i fa pressió sobre el govern perquè declari el moviment de vaga del sindicat com a *improcedent*, que és una figura que no contempla la llei mexicana, que parla només de vaga *existent o inexistente, lícita o il·lícita*. El terme *improcedent* va més enllà de les lleis mexicanes i va ser creat per a que els obrers no tornessin als seus llocs de treball, perquè en el pitjor dels casos, amb la declaració de la vaga com a *inexistent*, en les 24 hores següents els obrers s'haurien d'haver reintegrat a l'activitat. Amb el terme *improcedent*, terme inventat per l'autoritat, no es diu que els obrers tornin, amb la qual cosa els deixa sense treball, sense liquidació i amb l'empresa tancada. Per això tenim un judici d'empara pendent, per veure si es reverteix aquesta resolució de l'autoritat, que aparenta ser estrictament legal però que té una important càrrega política.

LI- Des de quan i com és la vostra lluita?

Jesús- Realment el sindicat està en lluita des que va entrar Continental a l'empresa, perquè el 98 va arribar acomiadant 18 treballadors. A mi era la cinquena vegada que m'acomiadaven, ja porto 23 anys a la planta. Abans era propietat d'un mexicà d'origen libanès, l'home més ric de Llatinoamèrica, amb més de 8.000 milions de dòlars, però amb Continental el conflicte és encara molt més frontal. L'enfrontament ha anat creixent fins el punt culminant quan l'empresa decideix unilateralment el tancament i determina la mort del sindicat,

cosa que està encara per veure.

Des d'aquest moment nosaltres hem lluitat per la nostra reinstal·lació al treball. El sindicat té una enorme tradició de solidaritat, primer interna i després cap a l'exterior. Hi ha un acord que diu, i fins on sabem és únic en la república, que els treballadors que són acomiadats sense justificació legal, cobren el salari íntegre mitjançant el descompte a tots els altres treballadors d'una quantitat per sostenir el company durant el temps que duri la lluita. D'aquesta manera, jo vaig poder resistir dos anys fora del treball lluitant per la meua readmissió, cosa que finalment es va produir a mitjans de l'any passat. Llavors, les relacions amb altres organitzacions, no són d'ara. Al menys, el temps que portem en el Comitè executiu, hem tractat d'obrir el ventall de relacions amb d'altres organitzacions que simpatitzen amb la nostra lluita. I ha estat molt positiu: el 1er de maig va ser la culminació de tot aquest treball. I amb la intenció d'entrar en contacte amb organitzacions de l'exterior vam establir una relació amb sindicats de rodes ("*llanteros*") de Llatinoamèrica. Aquest front agrupa 25 sindicats.

LI- Com va ser i per què la marxa a Ciutat de Mèxic?

Jesús- La vaga té l'objectiu fonamental que l'empresa no tregui absolutament res. Llavors realitzem una gran marxa de la ciutat de Guadalajara a la Ciutat de Mèxic, vam recórrer més de 1.000 Km amb un contingent de 150 treballadors i algunes organitzacions solidàries. Anàvem amb 17 autobusos visitant les diferents ciutats industrials del país: per exemple vam visitar la planta Nissan que té 4.000 treballadors, la General Motors que en té 5.000, la VW que en té 12.500... i una ciutat que abans va ser molt pròspera industrialment, ciutat Sagun, i que ara està pràcticament abandonada després del flagell de la desocupació. Així, amb el sindicat d'una empresa d'allà, Dinato, que va tenir 13.000 treballadors i actualment només en té 1.000, i el de National Castings que és una transnacional americana que també va tancar les seves portes al desembre -1.600 treballadors- sense cap avís, hem decidit aixecar un front per frenar

els tancaments il·legals de les empreses i exigir l'expropiació per part del govern mexicà.

Finalment, durant aquesta mobilització també vam visitar la comunitat de S. Salvador Atenco que està a 30 km del Districte Federal, i és una comunitat que està resistint a la construcció d'un aeroport de la ciutat de Mèxic, perquè això significaria la destrucció de les seves terres veïnals, que són per al cultiu, destruiria la seva cultura i les seves tradicions. Estan resistint amb el matxet a la mà. Les mobilitzacions es caracteritzen per això, han tingut enfrontaments amb la policia amb matxets. Aquesta comunitat ens va rebre a canonades, canonades de salva en honor a la lluita del sindicat d'Euskadi. Va ser una cosa molt emotiva que companys tan lluitadors ens rebessin d'aquesta manera, i hem establert una relació fraterna molt estreta amb els pagesos d'Atenco, els hem acompanyat en les seves mobilitzacions, ells ens han acompanyat a Jalisco a fer guàrdies, vam construir conjuntament per exemple les barricades que hi ha a Euskadi... La unitat obrera i pagesa comença a tenir reflexos en el nostre país.

LI- Per què la gira per Europa?

Enrique- La gira va ser un acord de l'assemblea general, perquè al sindicat el distingeix el que és un principi bàsic de democràcia obrera: l'organització gira segons determina l'assemblea general, no és el dirigent qui mana en el sindicat. I l'organització va determinar que era molt important venir a Europa i fonamentalment anar a la llodriguera de Continental que és Hanover a Alemanya, perquè tenim la ferma intenció de que el patró, l'amo del capital, ha d'entendre que si no resol el problema d'Euskadi, no passarà el mateix que va passar a Àustria o Suècia on estan per tancar les plantes amb una tranquil·litat, ens sembla a nosaltres que fins i tot vergonyosa (...) Per això nosaltres anem ara a Viena, per establir relació amb els treballadors que van a fer fora, perquè aquest és un altre objectiu de la gira, establir relació amb altres treballadors de Continental d'altres països. (...) I aquí a Europa va coincidir amb el FST, i nosaltres no desaprofitarem

cap fòrum on ens donin l'oportunitat de plantejar el problema, però també diem que hi ha un cert menyspreu cap als problemes dels treballadors. Això ens sembla molt greu, perquè no passa només aquí a Europa, també a Mèxic, en una reunió que hi va haver per la Cimera de Monterrey (...), allà també vam haver de lluitar espais, amb gent que no representava res, perquè insisteixo que el problema d'Euskadi avui a Mèxic és un problema de primer ordre. Per això aquí no ens va estranyar molt. Però la gent que organitza aquests fòrums hauria de tenir més en compte els treballadors, que són les víctimes de la globalització, si no tot el que resta són aspectes declaratius (...) perquè va haver una dona de l'organització que va bloquejar que poguéssim parlar en el tancament d'una manifestació tant important com la de Madrid, i fins i tot veia amb desgrat que anéssim a la capçalera amb la pancarta. Però ja dic que no vam venir pel FST, sinó que va coincidir. Nosaltres venim a establir relacions sobretot amb treballadors i sindicats del sector de les rodes: a Madrid amb els companys de CCOO, a Vitoria amb els de Michelin, avui a Barcelona amb els companys de CGT de Pirelli, i ja degut a la manca de temps no podrem passar per Milà o per Clermont Ferran, però queda al menys el contacte. De moment s'han obert una sèrie de possibilitats. Ja tenim els acords amb els sindicats de Michelin i de Pirelli d'enviar a Mèxic avisos de solidaritat, que segurament aixecaran l'ànim dels nostres companys allà.

LI- Què va passar en el Parlament Europeu?

Enrique- Vam aconseguir que una diputada alemanya plantegés el cas en el Parlament Europeu i a més, davant la compareixença pública de Fox, dient que el seu govern és un govern del canvi, que respecta els drets humans, els avanços en drets laborals en aquest sexenni ... els companys Jesús i Oscar van repartir dins del Parlament Europeu un butlletí de premsa dient clarament "Fox menteix" i això va causar l'escàndol, perquè a més es va lliurar a tots els diputats mexicans,

als senadors, a la premsa mexicana i estrangera. Els van treure, però de millors parlaments els han tret.

LI- I avui a Barcelona?

Jesús- La visita a la fàbrica SEAT avui a Barcelona ha estat impressionant. No coneixíem la indústria europea, i conèixer-la directament, amb més de 12.000 treballadors, i establir contacte amb CGT en el interior, a nosaltres ens sembla fonamental. Era un objectiu establir relació amb els grans sindicats aquí a Espanya. Però a més ha estat molt bo haver estat presents en una assemblea sindical, i poder establir un diàleg més directe amb els treballadors. Això és molt important, per exemple, a Alemanya, com creiem que l'empresa no ens rebria, volem establir contacte amb els obrers alemanys, amb un full traduït a l'alemany...

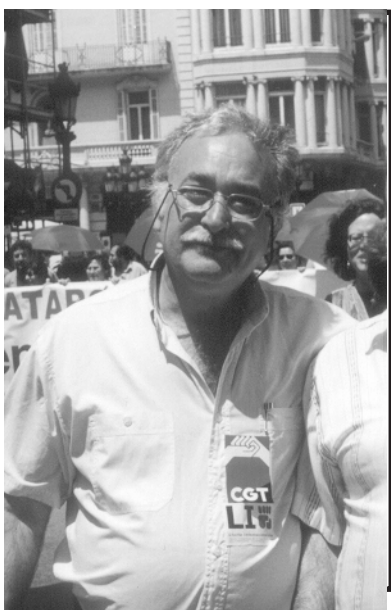
Després vam estar a CGT amb obrers joves de Pirelli, molt interessats i amb els que hi va haver una natural identificació. Així, d'aquesta gira, tot i que hi ha hagut

l'espectacular escàndol que li vam muntar a Fox a Estrasburg, valorem el fet de trobar treballadors de la mateixa branca industrial, que tenen la mateixa problemàtica encara que es tracti d'una altra transnacional, ens sembla que ens agermana. Jo espero que el nostre sindicat tiri endavant i si és així esperem fer un treball internacionalista perquè entenem que és l'única manera d'enfrontar a les multinacionals: amb la unitat internacional dels treballadors.

Per coherència de classe

Armando Varo és un sindicalista de llarga trajectòria, que reflecteix bona part de la història del moviment obrer espanyol durant el final del franquisme i la transició. No obstant, com ell diu, no està per escriure les seves memòries, sinó que segueix militant, tant a la CGT, com des de fa poc a LI. Nascut a Melilla fa 54 anys, la seva vida i la seva actitud combativa fins el dia d'avui, ens enorgulleix amb la seva decisió de militar amb nosaltres. Des d'aquestes pàgines volem recollir fragments d'aquesta història que per molts joves és desconeguda i perquè per d'altres molts no-tan-joves sigui una crida a reprendre la lluita, així com per a nosaltres, un exemple per a seguir en ella

LI- Quan vas començar a militar sindicalment i política?

AV- Abans de treballar a la SEAT vaig estar en les CCOO juvenils el 65, que a la calor de la primera CCOO que es van crear a Catalunya que era Harry Walker, des de fora vam recolzar amb pintades,... Vaig entrar a militar en el PSUC després de la mili, pel 69. (...) Estava a CCOO però em feia certa por entrar a militar políticament.

LI- Però essencialment, tu sempre vas ser un quadre sindical, no?

AV- Si perquè la meva activitat política l'he feta sempre a través de la meva militància sindical. I fins i tot ara, a la meua edat, em queixo d'això perquè era molt activista –com ho érem quasi tots– però la política la feien altres i moltes vegades sense saber nosaltres on ens conduïen. Possiblement, haver estat més espavilat políticament hauria ajudat a que potser avui les coses fossin d'una altra manera. Érem gent amb intrepidesa però molt poc formats políticament. En els meus 20 anys de partit, mai vaig estar en un seminari de marxisme. El que es donava a llegir era *Después de Franco, ¿qué?; El Pacto por la Libertad* y alguna cosa de Santiago Carrillo.

LI.- Vas ser represaliat alguna vegada, per què?

AV- Sempre per activitat sindical. Per exemple, tinc 16 acomiadaments –4 de la SEAT– abans d'entrar a la SEAT ja havia estat detingut, ... per manifestacions, altres dos. I en el 70, amb el procés de Burgos ens va agafar una multicopista a casa i ens van detenir a 3 de la SEAT i altres companys... Em vaig passar 21 dies a la comissaria- per què hi havia estat d'excepció- rebent. Quan va acabar l'estat d'excepció, ens van deixar en llibertat condicional, darrera va arribar la petició fiscal dels 9-10 anys, i uns van marxar a l'exili i altres ens vam quedar aquí, (...) Després, el 71, vam ocupar la fàbrica, i com ja teníem ordre de recerca i captura, doncs doblement perseguits, per haver participat en ella. Va ser quan hi va haver un treballador mort, i altres ferits de bala a més de mil i

escaig acomiadats. Així que des de que vaig sortir de la presó fins que va morir Franco vaig estar amb l'ordre de recerca i captura.

LI.- I què vas fes una vegada amb l'ordre?

AV.- Doncs militar. Havia dues sortides: la que et deia tothom, inclòs el partit, que t'exiliessis; i l'altra que quasi no et deia ningú, que et quedessis i seguissis lluitant. I vaig optar per la segona. Eren condicions molt difícils, doncs havies de treballar en negre, i jo que em deia Andrés García Parras, i no podia dir que tenia cartilla de la seguretat social, perquè per la cartilla et trobava la policia... Vaig fer de tot en aquella època; la més divertida, professor de llatí, i sobre tot treballar en la construcció, col·locar parquet, descarregar caixes ... i fins vaig haver d'aprendre alemany per a fer traduccions. Havia de menjar i fer-ho de forma que no m'engampés la policia, (...)

LI- Com va ser aquest període pel que fa a la teua militància sindical?

AV.- (...) CCOO va passar una etapa molt difícil després del procés del 1001. El PC es va plantejar retirar-se de CCOO entre el 72 i el 74. L'estratègia del PC – i està escrita a *Conversaciones con dirigentes sindicales*- era ficar-se en els sindicats verticals sols i exclusivament i res de reunions clandestines i res il·legal. I només dues persones, una del CC del PC, que era Cipriano García –per mi molt admirat fins un moment determinat- i jo que era un "milatantet", un activista; en vam plantejar que CCOO no havia passat a la història i havia de mantenir les seves reunions clandestines, i això. Ens vam quedar els dos sols per a coordinar

les CCOO de tot el país (...). Mira, quan el tancament del Motor Ibérica a Landaven: es va convocar la vaga general, i una marxa sobre Pamplona. Cipri i jo estàvem amb el companys de Motor Ibérica,... CCOO va treure el volant sobre la vaga 10 dies després.

LI- Què més hi havia darrera d'aquesta política del PC?

AV- Els canvis en el programa: de vaga general i ruptura, es comença a parlar de sortida negociada, ruptura estellada, política de conciliació... Molts dels que érem comunistes en aquella època, o ho creiem perquè repartíem el Mundo Obrero, vèiem una certa falta de sintonia perquè d'una part es recolzaven en el moviment obrer i per altre, ens trobàvem que en vagues general, per exemple a Vigo, doncs a les drassanes Barrera els treballadors estan en vaga contra Barrera, i Barrera és un dels que està a la Junta Democràtica i la posició del PC és quasi més pròxima a Barrera que als treballadors (...) Òbviament això va en contra els treballadors; et dic ara, perquè llavors no ho veia. Jo, i la immensa majoria dels que estàvem en el moviment obrer, pensava que això seria la revolució russa: aquí hauria una democràcia, un Kerenski, es trencaria amb les estructures del règim òbviament, i que en poc temps el moviment obrer, fariem els soviets.

LI- Arribem als Pactes de la Moncloa?

AV- Si, allà estava tot escrit; fins la reforma agrària, el control de la banca, o sigui el que hi ha de florir i el que no s'acompleix en totes les constitucions, i el que es compleix. I el que es compleix és que estem en una economia "social" de mercat, que és un sistema capitalista, això sí amb eufemismes, però un sistema capitalista... Bé, i el resultat és tot això que hem viscut: consens amb el règim, cap ruptura, inclòs aquells que ens torturaven en les comissaries després es converteixen en els policies de la democràcia, i l'exèrcit que per sobre de l'autodeterminació dels

pobles està defensant la unitat d'Espanya (...)

LI- Però amb les mobilitzacions que havia, com es va imposar?

AV- La major forma de desmobilitzar es dividir (...) CCOO havia estat un moviment que aglutinava a tot el món des de l'anarquisme, passant per socialdemòcrates, cristians,.. i enteníem que era un moviment de classe, (...) perquè els interessos comuns com a treballadors estaven per sobre. I no obstant, a Espanya després de 40 anys d'anticomunisme, es legalitza primer al PC que als sindicats... inclòs això li va venir bé al PC perquè UGT es legalitza abans – lligat ja al PSOE-, inclòs la CNT – que independentment de la seva història, en els últims anys del franquisme no existien- i CCOO s'espera a que Arias i Fraga autoritzin la seva legalització... i li

Madrid. Mobilització del Foro Social. Amb L. Blanco, coordinador general de CATAC-IAC i el nostre company Víctor

va molt bé al PC que apareix-hi llavors ja com el sindicat comunista perquè és el banderí per enganxar el vot treballador.

El divideix, interessa a tots els pares de la constitució, inclòs el PC (...) i en definitiva, el cabdal d'unió del nou moviment obrer es frustra en l'etapa de Transició.

LI- Com i per què vau canviar de posició respecte als Pactes de la Moncloa?

AV- Jo vaig defensar els Pactes de la Moncloa, perquè em creia que el cop estava aquí (...) però després vaig pensar, es veritat que hi havia soroll de sabres, però

realment això obligava a uns pactes com els de la Moncloa "para no dividir en dos España", o es podia haver fet com els portuguesos, aïllant a l'aparell salazarista i nosaltres a l'aparell franquista? En aquella època ni déu es declarava franquista... excepte Blas Piñar i quatre bojos... Hauria sortir l'exèrcit a una altra guerra civil? Aquesta és la sensació que des del PC se'ns transmet, que pot haver-hi una altra guerra civil, i nosaltres, ens ho creiem i vam frenar. Però després de Tejero hi ha les eleccions polítiques que guanya el PSOE. Si tu segueixes la posició del PC és el no t'atreveixis a votar més enllà d'un partit demòcrata i de centre, perquè si ens votes a nosaltres o als socialistes, estàs justificant un cop. La postura del Felipe "pel canvi" –altra cosa és el que van fer després- és molt més revolucionària i més atrevida que la del PC. La por va fer que el

PC fes campanya per a Landelino Lavilla, ... I com a representant del moviment obrer en el comitè central del PSUC, ho vaig dir: el PSOE ens passa per l'esquerra, per què no es demana el vot de classe?; no, no, calia donar el vot cap a les p o s i c i o n s d e m o c r à t i q u e s acceptades pel règim, és a dir, per Fraga i companyia, perquè sinó podíem provocar un altre cop....Aquí vaig marxar del PC.

LI- I a CCOO, quina va ser la batalla?

AV- Llavors hi havia 3 milions de parats, la reconversió... i sóc Secretari del metall de CCOO de Catalunya, i estic en l'executiva de la CONC i en la Confederal, i (...) nosaltres acceptem una política de concertació per a frenar l'atur. Però com controles tu aquests diners que controla el patró i el govern? I això ho veig a posteriori: hem perdut poder adquisitiu en la SEAT i es segueix liquidant llocs de treball, a La Maquinista i segueixen tancant,... La reestructuració de plantilla,

(...)

(...)

com els processos de reconversió, com el canvi dels processos de producció amb la globalització en Espanya, i aquí no plantegem una alternativa de classe. Alguna cosa vam fer, com a illes, com Soler Almirall: una empresa espanyola que es queda una multinacional alemanya, Kurger Fischler, ... i forcem que l'INI es quedi amb la planta productiva, i frenem alguna més... però no donem el pas següent, que era l'... a nacionalització,...

Aquí es quedem. I en el sector auxiliar de l'automòbil, que eren empreses petites de capital autòcton? Totes desapareixen. El paper que juga l'INI, ja amb el PSOE, en lloc de potenciar un sector autòcton potenciador de tecnologia, es lliura a les multinacionals, com el sector auxiliar. L'any abans de l'entrada de VW a SEAT, la penetració del capital alemany era del 0,3%, a l'any següent era del 5% sols en la indústria del automòbil. I això que SEAT els la regalen, o sigui no és capital real ... calia pagar els favors de l'operació Flix que havien ajudat el PSOE a guanyar les eleccions del 82. I això passa a quasi tots els sectors de producció.

La siderúrgia, si es manté és per la pressió política i sindical que hi ha a Astúries i Euskadi, i com que a València tenen menys trajectòria es tanca Sagunto. Però ni per productivitat ni per qualitat. Darrera del tancament hi ha el reconeixement per part del govern de Felipe González de l'Estat d'Israel i com a mesura contra això, els països àrabs deixen de comprar l'acer que es feia en Altos Hornos del Mediterráneo. I CCOO no respon com havia de fer-ho, que era, amb el tancament de l'empresa i en defensa dels llocs de treball, primer cridant a la solidaritat amb una vaga general, i segon forçant les inversions públiques, contra el lliurament a les multinacionals, amb diners públics... I en això ja vam

xocar amb CCOO, amb el procés de Altos Hornos del Mediterráneo, deixo acció sindical en la Confederal de Madrid i vinc una altra vegada a la SEAT, perquè no estava d'acord.

LI- I la ruptura definitiva amb CCOO?

AV- A la SEAT jo ja tenia, òbviament, molts problemes... i

BCN. Contra les expulsions. Agost 2001

empassant molt però seguia a CCOO. O sigui, després d'aquest congrés del Metall a Catalunya en què jo vaig defensar la política de pactes i vaig sortir secretari general, ve un altre i em presento a la reelecció, canviant el discurs: ho he vist amb els meus ulls, no és teoria. Però ja CCOO ha entrat en els "pasteleos" (...) Ho escric com informe de gestió, i que el que jo havia defensat anteriorment no serveix i el capítol de la corrupció sindical, ... En el secretariat em rebutgen l'informe (...) però com el mantinc, arribo al congrés i guanyo per unanimitat amb dues abstencions (...) però ja s'han posat d'acord els del PSUC amb els del PCC per posar un altre nou secretari general, i no quedo ni en l'executiva, ni el consell, ni enlloc. Això sí, com que no s'atreveixen a defensar el contrari del que jo exposo, tothom vota a favor.

I me'n torno a la SEAT, i segueixo a CCOO, i sense hores sindicals, i segueixo treballant... hi ha eleccions sindicals, torno a sortir, faig el trasllat a Martorell, (...) ja en el procés de degeneració en SEAT, i hi ha la renovació del comitè i en la Zona Franca, la CGT que quasi no existia, es converteix en el més votat... i s'arriba al conveni col·lectiu. Es veu venir clarament que estan negociant

el conveni que vol l'empresa, no el que volen els treballadors, amb un parell d'aturades i un altre convocatòria de dos dies pel moment decisiu del conveni per tal que el que han "pastelejat" prèviament no apareixi com a una concessió... I arriben dos dies d'atur i ja anava de torn de tarda, i ens arriba un fax des de Madrid dient que es desconvoca l'aturada perquè l'empresa a canviat d'actitud i anirà a cedir, i la gent es pregunta en què cedirà? I en l'assemblea, diem que no, i l'atur s'inicia a Martorell i a les dues hores està López Bulla, junt amb el cap de personal, amb un bon amic Vallejo, Simón Rosado – el nou secretari general

"pasteleando" a CCOO entre el PSUC i el PCC- ens criden a part per dir-nos que l'atur és il·legal, i que probablement estem acomiadats, "ja ho saps Varo". I els hi dic, aquí està l'assemblea, (...) i comencen amb que aquest atur és una bufetada a la comissió negociadora, és il·legal, tindrà repercussions d'acomiadats... La gent vol llançar-s'hi al coll...així que acaba López Bulla dient visca la vaga. A tot això les assemblees de la Zona Franca canvien i es fa vaga i es suma Landaven. Gil i Diosdado que estan per CCOO en la negociadora de Madrid, tracten de legalitzar la vaga, però els diuen que ni parlar-ne i que CCOO son tots, ... i legalitza la vaga CGT.. i per això no hi ha represàlies. Després d'això hi ha l'expulsió de l'executiva de Martorell, en què estàvem Rejón, Diosdado, Gil, "el viejo" i jo ... érem 5 i la gent deia: trenquem els carnets. I nosaltres els hi dèiem que no el trenquin, érem nou-cents i escaig, i retenim la quota 6-7 mesos i seguim reunint-nos, organitzant-nos, etc. I com CCOO no canvia d'actitud, i com el tema de participació i assemblees i tot això estava molt pròxim a CGT, discutim en una conferència la integració. Entrem tots: va haver que canviar algunes cosetes per part de CGT, com que

estava prohibit en aquella època el militar en un partit polític i en el sindicat (...)

LI- Després entres a treballar a la RENFE, i en el 98 ets elegit per al SP de Catalunya de la CGT. Com valors aquest període?

AV- Vaig sortir de SEAT de males maneres i vaig treballar en una cooperativa, i em vaig emportar una frustració perquè en aquest sistema, els treballadors cooperativistes al final es converteixen en més explotadors que els empresaris... i després em presento a una convocatòria de RENFE. I fins que no soc fix a RENFE, estic callat i en el torn de nit. La pitjor època de la meua vida! Perquè jo no podia militar ni res, primer per condicions econòmiques, però després perquè en precari com estava, en quan en veïssin els meus estimats companys de CCOO possiblement no em renovaven el contracte, i això per ells mateixos... I quan soc fix entro a la CGT, i dono un cop de mà, el que puc, però molt poquet. I em venen a buscar els companys de RENFE i Emili Cortavitarte i em proposen que si vull ser d'Acció Sindical. I dic de veritat, el que els companys de RENFE em proposessin, em van donar la vida.

I d'aquest període en el SP, amb sinceritat, i a part de les males estones, jo m'he sentit com quan tenia 20 anys, he recuperat les meves velles il·lusions. Estic satisfet del treball realitzat, i això que ens van deixar sols a tres,.. Una altra cosa és el miniobrerisme, el sectarisme, el dogmatisme amb que va acabar el congrés, això del "pedigree" que si tu has sigut cenetista, tot el que facis està ben fet... I jo no em penedeixo del meu passat a CCOO, al contrari, igual alguns que em recriminen aquest passat tenen poc que dir del que han lluitat abans. Això, si tenen alguna cosa a dir.

De tota la vida les assemblees amb els treballadors a CCOO eren el més important, i jo les defensava i ho segueixo defensant. O sigui que la participació dels treballadors no l'he après a la CGT. Òbviament no, (...) això ho vaig aprendre fa molt temps. Bé, i ara torno a estar a la RENFE, treballant.

LI- Com va ser l'acostament a LI?

AV- Va ser per la militància que vaig veure i la claredat quan vam entrar junts en el tema de la immigració: estàvem sols. Amb posicions molt de classe, políticament molt sèries. (...) I a més que no es quedava només en una cosa puntual, sinó que transcendia. Jo sóc sindicalista i miro les posicions polítiques, perquè les crec necessàries, sempre i quan siguin reals, enganxades al terreny, i que parteixin de que cada derrota és una derrota i hi cal lluitar per que no n'hi hagi ni una. No és veritat que "de derrota en derrota fins la victòria final", no, tot el contrari: de victòria petita en victòria petita fins la victòria final. I en aquest terreny, l'activitat vostra en el terreny sindical, en el terreny polític, en l'internacional, és la que ens fa falta. No sóc dels que diuen que els partits polítics en els sindicats sobren: sobren si fan de corretja de transmissió, sobren si és per a imposar a fulanet o menganet –i això sigui partit polític o ateneu

Madrid, 05/02. Reunió amb la Xarxa Sindical Internacional

llibertari- sense tenir en compte res més. Però hi ha una militància i a més contrastada, i a més amb idees i postures clares, i a més assumida pels treballadors, i que eleven el nivell de consciència, ... són imprescindibles, mantenint sempre, per suposat, la autonomia sindical. Però autonomia sindical no vol dir que les opinions polítiques no s'expressin; vol dir que s'expressen, es debaten i la que democràticament guanyi, guanya. I si demà has perdut, has perdut: aquesta és la democràcia obrera i no altra història. L'altre és apoliticisme falangista.

LI- A qualsevol pot sorprendre que encara així entris a militar en un partit trotskista i tan petit, per què?

AV- Perquè té una orientació política clara. Sóc dels que creu que són les idees les que triomfen, i no la quantitat, sinó l'instint que inspira això. Jo em vaig quedar a CCOO amb Cipriano, i érem dos... i vam tirar endavant. Jo defenso que hi hagi una transformació social, i quin partit ho defensa avui en el nostre país? Esperar que el temps passi i per no sé quina cosa utòpica, guanyem la nostra societat, jo ho veig com el cel pels catòlics: que quan et moris aniràs al cel. I no; això cal fer-ho cada dia, i això significa labor política. I labor política és un projecte polític i aquest avui, en l'etapa de la globalització, ha de tenir en compte la dimensió i la lluita internacional, -no ho dic perquè sigui el nom del partit- i que això es guanya amb la democràcia obrera, i lluitant perquè les institucions tipus sindicats seguin cada vegada més de classe, no comunistes, socialistes, anarquistes... no, de classe,... i això qui ho defensa avui? Jo lleigeixo, no és que passàveu per allà. I per què vosaltres? Doncs perquè sou coherents, i jo m'he equivocat moltes vegades en la vida però sempre he defensat el que creia just i aquí no m'equivoco, i si no jo què sé passat demà on estaré!, però ara estic on crec que he d'estar. I el que compte és el que es fa cada dia. O sigui, no és qüestió de nombre, és de claredat, d'estar en el moviment de masses, d'impulsar-ho realment, i

amb consciència de classe. Que es digui LI i siguem pocs, doncs som pocs, i demà serem més. Si volem transformar la societat, ho haurem de fer com ho fa LI: confiant en els treballadors i lluitant en les seves organitzacions, defensant la seva independència, i no com el partit d'on jo venia, que això es fa perquè ho diu el partit... No, no, no, es fa debatent i guanyant, però no guanyant a "mano de palo", sinó en la consciència, i això és LI.

L'Europa del capital segueix el seu camí

Liberalització del mercat energètic

La cimera de la UE celebrada a Barcelona passarà a la història com aquella en què es va aconseguir un principi d'acord de liberalització del mercat energètic europeu. Segons aquest s'obrirà el mercat de l'electricitat i el gas el 2004 per als denominats consumidors professionals –el que representarà l'obertura d'un 60% del mercat i es retardarà sine die l'obertura per a la resta d'usuaris i, a més, s'acorda incrementar el nivell d'interconnexions elèctriques transfrontereres com a primer pas en la creació del mercat energètic únic europeu.

El camí de la liberalització

El nostre model econòmic i social és energèticament dependent, tots sabem el que passa quan ens quedem sense subministrament elèctric, o tots podem pensar què passaria al país si s'interrompés el subministrament de carburant. Des dels seus inicis la indústria energètica ha estat fortament lligada als governs nacionals, ja sigui per tractar-se directament

es van incorporar al Tractat de Maastricht. En cap moment, en tot el procés de formació de l'actual UE s'estipula cap tractament especial per al sector energètic. És en aquest context que s'emmarca el procés de liberalització d'un sector que és clau per al desenvolupament de qualsevol economia.

Els interessos, aparentment contraposats, de sobirania nacional versus liberalització del sector energètic i la creació d'un mercat europeu ha suposat un llarg camí per arribar a la signatura per part tots els membres de la UE d'un primer acord. Ja el 1988, la Comissió Europea va decidir que havia de fer arribar la seva iniciativa de lliure mercat al sector de l'energia i va considerar necessari clarificar les normes de la competència en els sectors del gas i l'electricitat a través del desenvolupament de directrius específiques. El Mercat Únic Europeu i la tendència cap a la desregulació i la liberalització en diversos països europeus, particularment al Regne Unit i Escandinàvia, va donar lloc a un nou concepte de la "integració del mercat de l'energia mitjançant la liberalització".

França ha estat el país que més reticències ha posat a l'hora d'acordar el procés de liberalització del mercat energètic i el seu calendari d'aplicació. La seva postura respon a la seva realitat, mentre que a la resta de països ja s'ha produït la liberalització-privatització de tot o de bona part del sector energètic, aquest encara està en mans públiques. Per

aquest motiu França va aconseguir bloquejar la proposta de liberalització en la Cimera celebrada a Lisboa i tampoc no es va aconseguir cap acord en la d'Estocolm. Romano Prodi, president de la Comissió Europea; el comissari europeu de la Competència, Mario Monti i la comissària Loyola de Palacio havien amenaçat, davant la resistència francesa, d'imposar als quinze la seva proposta d'obertura del sector energètic basant-se en l'article 86 del tractat de la Unió Europea, que permet a l'executiu adoptar les mesures legislatives precises per obligar els estats membres a obrir els seus mercats.

Qui en surt guanyant?

Si escoltem als preconitzadors i defensors del model econòmic neoliberal ens podrien arribar a convèncer que amb la privatització de les empreses productores d'energia i amb la liberalització del mercat tots tindrem energia "bona, bonica i barata", i sobretot respectuosa amb el medi ambient de manera que a més aconseguirem posar-nos la medalla d'acomplir els acords de Kyoto sobre la restricció d'emissions de gasos d'efecte hivernacle. Però no ens hem de deixar enlluernar, els únics que realment aconseguiran un major benefici són el gran capital i les grans empreses del sector a costa del medi ambient i dels consumidors. No cal tenir massa imaginació per trobar arguments i refutar el seu discurs, només cal analitzar el que ja està passant als països on s'ha privatitzat, com és el cas del Regne Unit o d'Escandinàvia, o veure la situació que ja estem començant a viure a l'Estat espanyol: només queda en mans del govern la xarxa d'alta tensió, la qual també té intenció de privatitzar.

La liberalització del mercat energètic no només no dóna solucions als problemes que, de manera reiterada, s'han denunciat que ocasiona l'actual model, sinó que els agreuja ja que les condicions en que s'emmarca són totalment contraposades a les que poden permetre una solució real als problemes.

Els experts no es cansen de dir que la solució als problemes ambientals, els derivats del consum

Escola d'estiu de Lluita Internacionalista

Entre els dies 1 i 4 d'agost tindrà lloc la III Escola d'Estiu de Lluita Internacionalista. El tema central serà "Actualitat de la lluita contra el feixisme". Les activitats es desenvolupen amb ponències, debats en grup... Si hi estàs interessat/da, posa't en contacte amb nosaltres.

d'empreses públiques o bé d'empreses a les quals -encara que fossin de capital privat- els governs els hi havien atorgat amplis drets monopòlics per tal de poder-les controlar i amb un mercat fortament regulat.

L'Europa de l'euro, que es perfila de manera definitiva en el "Tractat de Maastricht" (1993), té com a pilars bàsics les "quatre llibertats econòmiques" –lliure moviment de mercaderies, persones (treball), serveis i capital- que en el seu dia van conformar l'Acta Única Europea (1987) i que posteriorment

i producció d'energia, passa per una millora en el rendiment energètic i un ús més racional de l'energia, per la diversificació de les fonts d'energia amb un increment important en la utilització de les fonts renovables (tot tendint a la substitució de les actuals fonts no renovables) i una descentralització de la producció de manera que sigui molt més propera al seu consum. Però la realitat que s'imposa és la contrària, si bé la privatització, desregulació i liberalització han representat l'entrada en el sector energètic d'importants quantitats de capital aquest ho ha fet amb finalitats especulatives, a la recerca de la màxima rendibilitat amb el mínim temps, i això no és compatible amb plantejar la necessitat d'aconseguir una millora en el rendiment ja que aquesta necessita fortes inversions en noves instal·lacions amb tecnologia menys contaminant i la millora de les xarxes de transport que, a més, representin un menor impacte ambiental –com pot ser el soterrament de bona part de les xarxa d'alta tensió-. L'obertura dels mercats a la lliure competència comporta la lluita de les diverses companyies per assegurar-se una clientela i això els obliga a obtenir energia barata que, actualment, només es pot aconseguir a partir de les fonts d'energia tradicionals –combustibles fòssils, energia nuclear-. És difícil que en aquest context es puguin crear noves companyies que utilitzin les fonts renovables –energia solar, eòlica- per a la producció d'electricitat i, a més, puguin accedir a unes xarxes de distribució en mans de grans companyies. A més, aquestes veuen els seus interessos en la creació d'un gran mercat europeu i no en permetre que una part de la seva potencial clientela pugui obtenir energia elèctrica a domicili a partir de la utilització d'energia solar o en petites plantes properes al lloc de consum i sense una finalitat lucrativa.

Anna Morelló

Palestina: Jenín

L'altra Srebrenica

Jenin ha esdevingut un símbol de la lluita del poble palestí. Aquest camp de refugiats, creat el 1953 per acollir la població desplaçada per la creació de l'Estat d'Israel, ha estat l'escenari de l'agressió més sagnant de l'última ofensiva israeliana, justificada en el marc de la "creuada" internacional contra el terrorisme. Però alhora a Jenin s'ha viscut una resistència heroica, que s'enfronta al quart exèrcit més gran del món, i encara avui resisteix noves incursions. Aquest camp de refugiats és també un símbol del paper de l'anomenada "comunitat internacional": l'ONU ha vetat la investigació de la massacre, com ho va fer amb Srebrenica, a Bòsnia. Novament és còmplice del genocidi.

Al camp hi viuen uns 13.000 refugiats -amuntegats en un espai d'1 km²- però quan la nit del 3 d'abril hi van entrar els tancs i les excavadores israelianes hi havia molta més gent que, fugint dels atacs a d'altres poblacions, havien buscat refugi al camp. Els testimonis que van viure l'agressió expliquen un escenari d'horror: bombardejos des d'helicòpters Apatxe, execucions sumàries a la porta de les cases, destrucció massiva de cases amb les excavadores, i ús de població civil com a escuts humans per "protegir" els soldats durant l'agressió. En començar l'ofensiva, Israel va declarar Jenin una zona militar tancada, de manera que ni la premsa ni les organitzacions humanitàries van tenir-hi accés; la població no tenia cap possibilitat de fugir. Els palestins van mirar de protegir-se amb l'única cosa de què disposaven: armes curtes i explosius casolans, amb els quals van minar els voltants del camp per aturar l'entrada dels tancs. La resistència fou valenta i es mantingué durant dues setmanes, però era impossible que tot sols atuessin el quart exèrcit més poderós del món. Quan a l'horitzó es van veure arribar bombarders F-16, amb una amenaça de destrucció total i sense cap possibilitat de fugida per a la població, els lluitadors palestins van lliurar-se. Que recordin Jenin els qui s'omplen la boca condemnant el terrorisme palestí, perquè a Palestina qui provoca el terror és Sharon i el seu projecte de neteja ètnica, que ja es va fer evident el 1982 a les massacres dels camps de refugiats de Sabra i Shatila.

Després de l'agressió l'exèrcit israelià va seguir impedit l'accés de

l'ajuda humanitària i de l'assistència mèdica durant sis dies. La població palestina d'Israel –que viu en condicions de misèria- va fer un gran esforç de solidaritat per enviar ajuda des de Salem, però el menjar i les mantes –com les ambulàncies de la Creu Roja- mai no van arribar al camp. Encara avui Israel bloqueja la recuperació de cossos i està esborrant totes les proves de la

massacre. Malgrat l'ocultació no es pot negar l'evidència: segons fonts palestines avalades per Amnistia Internacional i Creu Roja, com a mínim 400 persones (la meitat dones i infants) han mort i 4.000 s'han quedat sense casa; hi ha hagut molt pocs ferits, cosa que indica que els soldats tenien ordres de disparar a matar. La majoria d'homes van ser detinguts o deportats i encara hi ha molts desapareguts. Hi ha com a mínim 2.000 detinguts, molts dels quals han estat traslladats al camp de concentració d'Ansar-3, en ple desert del Negev, que Israel acaba de reobrir i on van ser confinats 170.000 palestins durant la primera Intifada.

Mentre els tancs israelians atacaven Jenín, Sharon obtenia tot el suport dels EUA: Powell va peregrinar vuit dies pel nord d'Àfrica abans d'arribar a Israel, per donar-li temps a acabar la feina; poc després era rebut a Washington per Bush, que va declarar que Sharon era "un home de pau"... Sense oblidar que tant els Apatxes com els F-16 són de fabricació nord-americana i que Israel és el principal receptor d'ajuda econòmica i militar dels EUA. La complicitat és tal que la població de Jenin va rebutjar un camió d'ajuda humanitària provinent dels EUA. La UE també s'ha posat al servei de Sharon acceptant la deportació de 13 palestins de l'església de Betlem, que ni tan sols han tingut l'oportunitat d'un judici.

Ens volen esborrar Jenin de la memòria, com ho van intentar amb Srebrenica, però al final va haver de dimitir en ple el govern holandès, assumint que els seus cascos blaus –després d'haver desarmat la població- no la van defensar de l'agressió dels txètnics. Hem de donar veu als supervivents de Jenín perquè expliquin què ha passat; hem d'exigir l'alliberament dels presoners i que es conegui el destí de cadascun dels desapareguts; hem d'exigir investigació i càstig per Sharon i els seus còmplices al món. Jenín no pot caure en l'oblit i la impunitat.

Cristina- Barcelona

SREBRENICA 1995 JENÍN 2002

Marroc

L'ANDPM, sindicat de diplomats a l'atur de Marroc, va celebrar del 16 al 19 de maig el seu congrés. La invitació que en motiu d'això ens van fer arribar ens omple d'orugll, i tot i que ens va ser impossible fer-ho personalment, els vam adreçar una salutació. Quedem a l'espera de les conclusions de les tasques del seu congrés, de què informarem en properes edicions. Des d'aquí, tomem a saludar els treballs dels companys.

Escoles d'adults: ÚLTIMA HORA

El 80% del professorat de les escoles d'adults de Catalunya han secundat la vaga. Èxit de la concentració davant la seu de Benestar Social. Cal assenyalar la participació i el suport molt significatiu de l'alumnat de les escoles d'adults.

El comitè de vaga va ser rebut al final de la concentració de vuit hores, en nom de la Consellera, per la Directora de Serveis de B. Social i es va exigir: retirada del document d'inici de curs que s'anava a negociar el 31 de maig i una reunió immediata amb la Consellera de B. Social.

Fins ara cap de les dues demandes s'han complert. Continuen les mobilitzacions amb el pla de lluita aprovat per l'assemblea: acció dels partits de l'esquerra parlamentària per forçar la reunió i donant suport a la lluita, publicació del manifest en defensa del dret a l'educació pública d'adults la segona setmana de juny, concentracions davant de les seus de B. Social i Ensenyament.

Lluita Internacionalista va donar suport amb la seva assistència a la concentració el dia de la vaga i continuarà fent-ho a les properes mobilitzacions.

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: **La Caixa 2100-3459-31-2100220515** (3.300 pessetes o 20 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol i 3.000 pessetes si cal fer-ho fora de l'estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 2.200 pessetes i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correu 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correu 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correu 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@retemail.es
<http://personal1.iddeo.es/luchaint>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

LI